

**CONSILIUL
UNIUNII EUROPENE**

**Bruxelles, 19 martie 2009 (27.05)
(OR. en)**

7864/09

**SCH-EVAL 48
FRONT 21
COMIX 252**

NOTĂ

Sursă :	Grupul de redactare pentru actualizarea Catalogului Schengen privind controlul la frontierele externe, returnarea și readmisia
Destinatar :	Grupul de lucru pentru evaluarea Schengen
Subiect:	Catalogul Schengen actualizat al UE privind controlul la frontierele externe, returnarea și readmisia

Catalogul Schengen al UE

Controlul la frontierele externe

Returnarea și readmisia

Recomandări și cele mai bune practici

CUPRINS

1. INTRODUCERE	5
2. PARTEA ÎNTÂI: CONTROLUL LA FRONTIERELE EXTERNE	8
A. Gestionarea integrată a frontierelor (GIF)	8
1. <i>Conceptul de gestionare integrată a frontierelor</i>	8
2. <i>Elemente esențiale pentru aplicarea corectă a gestionării integrate a frontierelor</i>	8
2.1 Controlul la frontiere (verificări și supraveghere), astfel cum este definit în Codul frontierelor Schengen, incluzând analizele de risc pertinente și informațiile privind criminalitatea	12
2.2 Depistarea și cercetarea infracțiunilor transfrontaliere în coordonare cu toate autoritățile competente de aplicare a legii	13
2.3 Modelul de acces structurat pe patru niveluri (măsurile în țările terțe, cooperarea cu țările învecinate, controlul la frontiere, măsurile de control în spațiul de liberă circulație, inclusiv returnarea)	13
2.4 Cooperarea dintre agenții în scopul gestionării frontierelor (poliția de frontieră, vama, poliția, securitatea națională și alte autorități competente) și cooperarea internațională	15
2.5 Coordonarea și coerența activităților statelor membre și ale instituțiilor și altor organisme ale Comunității și Uniunii	16
3. <i>Dezvoltarea gestionării frontierelor la nivelul Uniunii Europene</i>	17
B. Detalii privind recomandările și cele mai bune practici	18
1. <i>Strategia și structura organizațională</i>	18
2. <i>Personalul și formarea</i>	21
3. <i>Controalele la frontiere</i>	23
3.1 Aspecte generale	23
3.2 Frontierele terestre	28
3.3 Frontierele maritime	32
3.4 Aeroporturile	34
4. <i>Supravegherea frontierelor</i>	35
4.1 Aspecte generale	35
4.2 Frontierele terestre	36
4.3 Frontierele maritime	37
4.4 Aeroporturile	38
5. <i>Analiza de risc și informațiile privind criminalitatea</i>	38
6. <i>Depistarea și cercetarea infracțiunilor transfrontaliere în coordonare cu toate autoritățile competente de aplicare a legii</i>	39
7. <i>Măsurile în țările terțe de tranzit și de origine</i>	40
8. <i>Cooperarea cu țările terțe învecinate</i>	41
9. <i>Măsurile de control în spațiul de liberă circulație, inclusiv returnarea</i>	42
10. <i>Cooperarea dintre agenții pentru gestionarea frontierelor (poliția de frontieră, vama, poliția, securitatea națională și alte autorități competente)</i>	42
11. <i>Cooperarea dintre statele membre</i>	43
12. <i>Coordonarea și coerența activităților statelor membre și ale instituțiilor și altor organisme ale Comunității și ale Uniunii</i>	43
13. <i>Prevenirea corupției</i>	44

3.	PARTEA A DOUA: RETURNAREA ȘI READMISIA	45
A.	Introducere - măsuri de returnare și de readmisie pentru combaterea migrației ilegale	45
B.	Prezentare detaliată a recomandărilor și celor mai bune practici	48
1.	Prezentare generală a actelor juridice internaționale și comunitare relevante	48
2.	Protecția împotriva îndepărtării	50
3.	Procedurile aplicate în cazul unor categorii speciale de resortisanți ai țărilor terțe	51
4.	Deciziile de returnare	53
5.	Reținerea unui resortisant al unei țări terțe	54
6.	Luarea în custodie publică a resortisanților țărilor terțe în centre de cazare	55
7.	Identificarea și eliberarea documentelor de călătorie provizorii	57
8.	Acordurile de readmisie	59
9.	Îndepărtarea	60
10.	Facilitarea returnărilor voluntare asistate	61
11.	Cooperarea cu organizațiile neguvernamentale (ONG-uri)	62
12.	Asistența/consilierea juridică acordată resortisanților țărilor terțe	62

*

* *

1. INTRODUCERE

Cu ocazia reuniunii din 17 iulie 2008, Grupul de lucru pentru evaluarea Schengen a stabilit drept obiectiv revizuirea și actualizarea cataloagelor Schengen conținând recomandări și cele mai bune practici, inclusiv a Catalogului Schengen privind controlul frontierelor externe, extrădarea și readmisia, elaborat în februarie 2002. De la prima ediție a catalogului, au intrat în vigoare o serie de instrumente juridice și alte documente privind gestionarea frontierelor. Mai mult, s-au înregistrat progrese destul de rapide în domeniul gestionării frontierelor europene.

Catalogul din 2002 a fost revizuit, ținându-se seama în special de următoarele documente:

- Regulamentul 415/2003/CE al Consiliului din 27 februarie 2003 privind eliberarea vizelor la frontieră, inclusiv marinarilor în tranzit¹;
- Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora;
- Directiva 2004/82/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind obligația operatorilor de transport de a comunica datele privind pasagerii;
- Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene;
- Regulamentul 562/2006/CE al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane și modificările acestuia;
- Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen;
- Recomandarea Comisiei C (2006) 5186 final din 6 noiembrie 2006 de redactare a unui „Ghid practic pentru grăniceri (Ghidul Schengen)” comun pentru a fi utilizat de către autoritățile competente din statele membre atunci când desfășoară controlul persoanelor la frontieră și modificarea acestuia C (2008) 2976 final;
- Concluziile Consiliului din 4-5 decembrie 2006 privind gestionarea integrată a frontierelor (cea de a 2768-a reuniune a Consiliului Justiție și Afaceri Interne desfășurată la Bruxelles);
- Regulamentul 863/2007/CE al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unui mecanism de creare a echipelor de intervenție rapidă la frontieră și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului în ceea ce privește acest mecanism și de reglementare a sarcinilor și a competențelor agenților invitați;
- Comunicările Comisiei din 13 februarie 2008, denumite „pachetul privind frontierele”;
- Concluziile Consiliului din 5-6 iunie 2008 privind gestionarea frontierelor externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (cea de 2873-a reuniune a Consiliului Justiție și Afaceri Interne desfășurată la Luxemburg);

¹ Acest regulament va înceta să producă efecte de îndată ce Regulamentul de instituire a unui cod comunitar al vizelor, aflat deja în analiza Grupului de lucru pentru vize, va deveni aplicabil.

- Regulamentul 767/2008/CE al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere;
- Directiva 2003/110/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind asistența la tranzit în cadrul măsurilor de îndepărtare pe cale aeriană;
- Decizia 2004/191/CE a Consiliului din 23 februarie 2004 de stabilire a criteriilor și sistemelor practice de compensare a dezechilibrelor financiare care rezultă din aplicarea Directivei 2001/40/CE privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor de expulzare a resortisanților țărilor terțe;
- Decizia 2004/573/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind organizarea de zboruri comune pentru expulzarea de pe teritoriul a două sau mai multe state membre a resortisanților țărilor terțe care fac obiectul măsurilor individuale de expulzare
- Douăzeci de orientări privind returnarea forțată, adoptate de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 4 mai 2005;
- Directiva (aprobată, nepublicată încă) Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune aplicate în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe cu ședere ilegală.

Obiectivul catalogului este de a oferi recomandări și de a evidenția cele mai bune practici privind punerea în aplicare a regulamentelor și a celorlalte documente menționate anterior, prin prezentarea unor exemple menite să contribuie la aplicarea corectă a acquis-ului Schengen de statele membre Schengen și de statele aderente la Schengen.

De asemenea, catalogul ține cont de cele mai bune practici definite în rapoartele Comitetului de evaluare Schengen ca urmare a evaluării stadiului de pregătire a statelor membre privind respectarea acquis-ului Schengen.

Catalogul cuprinde două părți, o parte privind controlul la frontierele externe și o parte privind returnarea și readmisia. Conceptele fundamentale care stau la baza politicii și evoluțiilor curente la nivelul Uniunii Europene sunt descrise într-o secțiune generală. Aceasta este urmată de o serie de recomandări și de cele mai bune practici, prezentate sub forma unui tabel, recomandările regăsindu-se în partea stângă, iar cele mai bune practici în partea dreaptă.

Catalogul cuprinde următoarele definiții pentru realizarea acestui exercițiu:

- Recomandări: o serie neexhaustivă de măsuri care ar trebui să permită stabilirea unei baze pentru aplicarea corectă a acquis-ului Schengen și pentru monitorizarea acestuia;
- Cele mai bune practici: o serie neexhaustivă de metode de lucru sau de măsuri-model care trebuie considerate ca fiind aplicarea optimă a acquis-ului Schengen, ținând seama de faptul că pentru fiecare aspect specific al cooperării Schengen sunt posibile mai multe astfel de practici.

În cadrul reuniunii din 4-5 decembrie 2006, Consiliul Justiție și Afaceri Interne a definit domeniul de aplicare al gestionării integrate a frontierelor (GIF). Conceptul GIF este un element fundamental pentru gestionarea frontierelor statelor membre. Plecând de la această constatare, recomandările și cele mai bune practici din partea întâi a catalogului sunt divizate în puncte și subpuncte care reflectă textul GIF.

Soluționarea problemei imigrației ilegale a resortisanților din țările terțe este unul dintre principalele obiective ale politicii comune în spațiul de libertate, securitate și justiție. Una dintre principalele modalități de a face față acestui fenomen este crearea unei politici eficace privind returnarea, care să includă acordurile de readmisie. A doua parte a prezentului catalog pune accentul pe principalele aspecte legate de modalitățile practice privind returnarea. Aceasta se referă la aspectele procedurale, la modalitățile tehnice și la sfera drepturilor garantate resortisanților țărilor terțe înainte de returnarea acestora. În partea a doua, este subliniat și rolul celorlalte părți implicate, în afară de instituțiile guvernamentale competente, în dezvoltarea unui sistem eficace de returnare care să respecte drepturile omului. Ținând seama de valoarea în creștere a politicii de returnare, este deosebit de important să se definească norme comune care să fie urmate în statele Schengen.

Definițiile utilizate sunt cele stabilite în regulamentele relevante.

Recomandările sunt numerotate pentru a se facilita utilizarea catalogului.

Catalogul va servi drept instrument de referință pentru viitoarele evaluări desfășurate în țările candidate și pentru monitorizarea corectă a aplicării acquis-ului Schengen de statele Schengen.

Catalogul ar trebui actualizat, după caz.

2. PARTEA ÎNTÂI: CONTROLUL LA FRONTIERELE EXTERNE

A. GESTIONAREA INTEGRATĂ A FRONTIERELOR (GIF)

1. Conceptul de gestionare integrată a frontierelor

Modelul global de gestionare a frontierelor europene este un instrument important pentru protejarea securității interne a statelor membre și, în special, pentru prevenirea și depistarea imigrației ilegale și a infracțiunilor conexe, precum și a altor infracțiuni transfrontaliere.

Cu ocazia celei de a 2768-a reuniuni a Consiliului Justiție și Afaceri Interne, desfășurate la Bruxelles în perioada 4-5 decembrie 2006, Consiliul a ajuns la următoarele concluzii:

Gestionarea integrată a frontierelor (GIF) este un concept care reunește următoarele dimensiuni:

- controlul la frontiere (verificări și supraveghere), astfel cum este definit în Codul frontierelor Schengen, incluzând analizele de risc pertinente și informațiile privind criminalitatea
- depistarea și investigarea criminalității transfrontaliere în coordonare cu toate autoritățile competente de aplicare a legii
- modelul de acces structurat pe patru niveluri (măsurile în țările terțe, cooperarea cu țările învecinate, controlul la frontiere, măsurile de control în spațiul de liberă circulație, inclusiv returnarea)
- cooperarea dintre agenții pentru gestionarea frontierelor (poliția de frontieră, vama, poliția, securitatea națională și alte autorități competente) și cooperarea internațională
- coordonarea și coerența activităților statelor membre și ale instituțiilor și altor organisme ale Comunității și ale Uniunii.

Coerența dintre aceste dimensiuni și modul în care sunt aplicate de statele Schengen reprezintă cheia succesului conceptului de gestionare integrată a frontierelor

2. Elemente esențiale pentru aplicarea corectă a gestionării integrate a frontierelor

Controlul la frontiere este nu numai în interesul statului membru Schengen la ale cărui frontiere externe se efectuează, ci și în interesul tuturor statelor membre care au eliminat sau care vor elimina controlul la frontierele lor interne. În consecință, odată cu punerea în aplicare a gestionării frontierelor, trebuie avut în vedere că statele membre își controlează frontierele externe pentru ele însele dar și, în același timp, pentru celelalte state membre Schengen (principiul solidarității). Controlul eficient la frontiere ar trebui menținut în mod constant, iar acesta ar trebui să acopere toate acțiunile ilegale, inclusiv cele care nu au impact asupra siguranței locale.

În acest sens, fiecare stat membru ar trebui să acorde atenția cuvenită controlului la frontierele externe. Pentru a se evita lipsa constantă de resurse în domeniile în care nevoia de siguranță locală intră în conflict cu cea a spațiului Schengen în ansamblu, principala funcție a unităților operaționale competente ar trebui să rămână controlul la frontiere, care include analiza de risc și cercetarea penală.

Gestionarea frontierelor este o sarcină care necesită un nivel înalt de profesionalism. Ar trebui să existe o singură autoritate publică competentă (nu una militară) pentru punerea în aplicare a conceptului GIF în fiecare stat membru, în special și în mod necesar cu privire la controlul la frontiere, prevenirea imigrației ilegale de-a lungul frontierelor externe și combaterea imigrației ilegale pe teritoriul statului membru. Comanda, controlul, supravegherea și instrucțiunile ar trebuie să fie centralizate în special pentru controlul la frontiere, analiza de risc și cercetarea penală, precum și pentru cooperarea dintre agenții și internațională cu privire la prevenirea și combaterea imigrației ilegale.

Autoritatea competentă, de obicei paza de frontieră sau poliția de frontieră, ar trebui centralizată și structurată în mod clar. Ar trebui să existe o linie ierarhică directă între unitățile autorității competente la nivel central, regional și local, care să asigure o abordare comună cu privire la controlul la frontiere, o planificare și un sistem de formare unificate, precum și un circuit extins și rapid al datelor la toate nivelurile organizării.

Principalul temei juridic pentru gestionarea frontierelor se regăsește în legislația comunitară menționată anterior. Cu toate acestea, este necesară legislație suplimentară la nivel național, între altele legi privind poliția de frontieră, străinii și imigrația, precum și protecția datelor, astfel încât conceptul GIF să poată fi pus în aplicare integral. Ar trebui să existe și un temei juridic care să permită o cooperare armonioasă și eficientă între agenții și o cooperare internațională, precum și schimbul de informații. Ar trebui încheiate acorduri, precum acordurile privind frontierele, acordurile privind micul trafic de frontieră și acordurile de readmisie, cu țările terțe învecinate și cu țările de origine. În plus, trecerea ilegală a frontierelor ar trebui să poată fi pedepsită prin lege, iar transportatorilor care introduc imigranți ilegali ar trebui să li se impună amenzi și obligația de asigurare a transportului necesar pentru returnare.

Ar trebui elaborată o strategie națională privind gestionarea frontierelor prin care să se delege în mod clar sarcini precum evaluările care trebuie întocmite pentru a oferi orientări pentru dezvoltarea și planificarea în cadrul unităților relevante de la nivel național, regional și local. Strategia ar trebui să cuprindă evaluări ale mediului de lucru, riscuri și amenințări, analize ale resurselor necesare, precum și planuri de acțiune și de dezvoltare.

Ca regulă generală, persoanele care îndeplinesc atribuțiile de polițist de frontieră ar trebui să fie profesioniști cu o formare corespunzătoare. Persoanele cu experiență mai puțin bogată pot îndeplini atribuții auxiliare pentru a oferi temporar asistență profesioniștilor. Nu se acordă nicio excepție în ceea ce privește atribuțiile care implică orice tip de utilizare a datelor cu caracter personal, consultarea registrelor confidențiale sau deciziile care aduc atingere integrității fizice sau libertății unei persoane.

Analiza de risc și gestionarea frontierelor trebuie să fie susținute de informații sistematice. Cu ajutorul sistemelor de gestionare a frontierelor, ar trebui să se poată culege și analizeze informații și, în final, să se utilizeze rezultatele pe teren. Modelul de analiză globală a riscului pentru controlul la frontiere reunește domeniul informațiilor, al analizei de risc și al gestionării frontierelor la toate nivelurile. Informațiile strategice presupun organizarea tuturor informațiilor și extragerea unei imagini a situației din punct de vedere strategic: fenomenele de interes și factorii subiacenți. Pe baza acestora se produc statistici, tendințe și descriptori calitativi. Analiza strategică a riscului analizează informațiile strategice de bază. Aceasta indică schimbările potențiale și propune politici. Analistii trebuie să fie de pe deplin informați în legătură cu paradigmele, interesele, amenințările și riscurile fundamentale. Gestionarea strategică reprezintă gestionarea organizației prin obiective strategice fundamentale (pe termen scurt) și prin transformare (pe termen lung).

Cu ajutorul informațiilor operaționale, informațiile operaționale culese de pe teren și informațiile strategice sunt conectate într-un context operațional valid (input și output în ambele direcții).

Obiectivul analizei de risc operațional este de a efectua analize calitative și cantitative ale mediului operațional, ale obiectivelor active și ale rezultatelor unei activități proprii. Se urmărește obținerea unor informații corecte privind situația de pe teren. Aceste informații ar trebui utilizate pentru a se facilita direcționarea optimă a resurselor. Ar trebui acordată o atenție deosebită lacunelor, de exemplu în cazul în care sistemul nu funcționează. Gestionarea operațională înseamnă gestionarea resurselor și a cerințelor în contextul unor sarcini, unor cadre bugetare, unor active și unei jurisdicții stabilite. Această funcție se aplică unităților operaționale a căror sferă de responsabilitate este definită, de exemplu unei jurisdicții regionale. Analiza de risc operațional furnizează indicatori și profiluri de risc pentru nivelul tactic.

Cu ajutorul informațiilor tactice (de pe teren), lucrătorii operaționali de pe teren sunt conectați în activitatea lor cotidiană la sistemul de informații. Aceasta înseamnă un fluxul de date bidirecțional (input și output). Practic, aceasta înseamnă evaluarea persoanelor, vehiculelor, navelor sau zborurilor care trebuie verificate. Această evaluare este efectuată în contextul situației tactice reale. Astfel, aceste metode pot fi denumite analiză de risc tactic.

Pentru a depista criminalitatea transfrontalieră, ar trebui pus un accent deosebit pe procedura de verificare a persoanelor și a obiectelor suspecte. Personalul ar trebui informat în legătură cu indicatorii de risc, cu profilurile de risc și cu *modus operandi* tipic în cazul criminalității transfrontaliere. De asemenea, personalul ar trebui informat în legătură cu țintele speciale identificate în materie de supraveghere și controale.

Analiza de risc adaptată realizează conexiuni între diferite fenomene sau cazuri. Analiza de risc adaptată este o reacție imediată la cazuri reale depistate la frontieră. Principalul său obiectiv este de a oferi informații altor structuri cu privire la indicatorii de risc.

Prin conștientizarea situației, se măsoară capacitatea autorităților de a depista mișcările transfrontaliere și de a găsi motive justificate pentru a lua măsuri de control. În practică, conștientizarea situației demonstrează modul în care autoritățile definesc perioada de timp și spațiul necesar pentru executarea a trei funcții: depistarea mișcărilor care ar putea constitui încercări de trecere ilegală a frontierei, identificarea țintelor depistate și analizarea țintelor identificate anterior în timp util.

Pentru a putea asigura gestionarea activităților de control la frontieră și punerea în aplicare eficace a GIF, ar trebui acordată o atenție constantă evaluării situației. Astfel, performanța unui sistem de gestionare a frontierelor ar trebui adaptată în funcție de condițiile existente de-a lungul tuturor frontierelor sale. Datele valide și fiabile ar trebui să facă parte dintr-o evaluare permanentă, care ar putea fi împărtășită celorlalte state Schengen. Pentru a conștientiza situația în mod corespunzător, pentru a stabili și a menține o imagine situațională cuprinzătoare și fiabilă, analizele de risc ar trebui centralizate și structurate în mod clar la toate nivelurile în cadrul unei organizații responsabile de gestionarea frontierelor.

Capacitatea de reacție la frontieră (aeriane, maritime și terestre) măsoară timpul de reacție la tentativele de activități ilegale la frontieră, precum și viteza și modul de reacție în situații neobișnuite. Gestionarea frontierelor ar trebui să aibă o asemenea capacitate de reacție încât alocarea resurselor să se poată adapta în mod corespunzător, după caz. Rezervele, personalul și echipamentul trebuie să fie disponibile pentru a reacționa la schimbările care se produc de-a lungul frontierelor și la punctele de trecere a frontierelor. Ar trebui de asemenea elaborate planuri pentru a face față unei imigrații inopinate la scară largă.

Întregul personal de conducere de pe teren, precum și persoanele care evaluează gestionarea frontierelor ar trebui să poată evalua nivelul de conștientizare a situației și capacitatea de reacție.

2.1 Controlul la frontiere (verificări și supraveghere), astfel cum este definit în Codul frontierelor Schengen, incluzând analizele de risc pertinente și informațiile privind criminalitatea

Elementul central al strategiei generale privind frontierele este gestionarea corespunzătoare a frontierelor, în care sunt incluse controalele la frontiere și supravegherea acestora, pe baza unei analize de risc. Controlul la frontiere este un element central în combaterea imigrației ilegale și a traficului de persoane, precum și în prevenirea oricărei amenințări la adresa siguranței interne, a ordinii publice, a sănătății publice și a relațiilor internaționale ale statelor membre. Este o activitate multidisciplinară de aplicare a legii care suscită interesul comun al statelor membre.

Controlul la frontiere trebuie pus în aplicare în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen). În desfășurarea sarcinilor care le revin, polițiștii de frontieră ar trebui să urmeze recomandările și instrucțiunile cuprinse în Manual practic pentru polițiștii de frontieră (Manualul Schengen), elaborat de Comisie.

Controlul sistematic al tuturor persoanelor care traversează frontierele externe și supravegherea eficientă a frontierelor între punctele de trecere a frontierelor reprezintă elemente esențiale ale gestionării frontierelor. În această privință, ar trebui luate toate măsurile corespunzătoare pentru a se proteja siguranța internă și a se preveni imigrația ilegală.

Numărul resurselor afectate controlului la frontiere ar trebui adaptat în funcție de cantitatea și de profilul fluxului de pasageri, de evaluarea amenințării și de analiza de risc. În ceea ce privește infrastructura, trebuie puse la dispoziție mijloacele corespunzătoare pentru efectuarea verificărilor la frontiere și a supravegherii acestora. Sunt necesare resurse umane corespunzătoare. Cerințele exacte pentru controlul la frontiere depind de mai mulți factori, printre care se numără, în special: presiunile legate de imigrația ilegală, situația geografică, profilul pasagerilor și volumul traficului transfrontalier. Ar trebui îndeplinite cerințele speciale pentru cele trei tipuri de frontiere (aeriană, maritimă, terestră), inclusiv pentru micul trafic de frontieră.

Un stat membru ar trebui să aibă capacitatea de a întări controalele la frontieră și de a întocmi planuri în acest sens. La toate nivelurile, ar trebui să existe o imagine clară a amenințărilor posibile și planuri privind intensificarea nivelului controalelor. Ar trebui să existe niveluri de consolidare a controalelor la frontiere adaptate amenințării și măsurilor necesare.

Supravegherea frontierelor trebuie să se efectueze prin intermediul unor unități fixe sau mobile, care își îndeplinesc misiunea prin patrularea în locuri cunoscute ca fiind sensibile și prin monitorizarea acestora, cu ajutorul mijloacelor tehnice și electronice. Activitățile de supraveghere a frontierelor ar trebui să se bazeze pe un sistem de analize de risc pertinente. Echipamentele și mijloacele ar trebui să corespundă situației de la frontieră.

Agenții care desfășoară aceste misiuni trebuie să fie profesioniști cu o pregătire specială. Mai mult, trebuie să existe un concept clar al formării (elementare și avansate) care să cuprindă abilitățile operaționale, cunoașterea legislației, limbile străine etc.

2.2 Depistarea și cercetarea infracțiunilor transfrontaliere în coordonare cu toate autoritățile competente de aplicare a legii

În exercitarea atribuțiilor care le revin, polițiștii de frontieră sunt confrunțați cu infracțiuni care intră în sfera criminalității transfrontaliere, printre care se numără traficul de persoane, de bunuri, de stupefiante și de arme, falsificarea și contrafacerea documentelor de călătorie, furtul bunurilor, furtul autovehiculelor etc. Pentru a oferi o valoare adăugată siguranței interne a statelor membre și pentru a spori capacitatea de depistare a acțiunilor ilegale, autoritatea de gestionare a frontierelor ar trebui să joace un rol în cercetarea acestor tipuri de infracțiuni. Participarea la aceste cercetări are ca rezultat îmbogățirea cunoștințelor poliției de frontieră cu privire la *modus operandi* și la rutele imigrației ilegale și facilitează realizarea de indicatori și de profiluri de risc.

În special, atribuțiile privind cercetarea cazurilor de trecere ilegală a frontierelor, de falsificare a documentelor de călătorie și de trafic de persoane ar trebui să revină unei autorități de gestionare a frontierelor. Cooperarea dintre agenții ar trebui să fie deosebit de strânsă în ceea ce privește cercetarea infracțiunilor transfrontaliere. Unele dintre modalitățile de cooperare în acest domeniu sunt, de exemplu, schimbul de informații și instituirea unor grupuri comune de cercetare, a unor baze de date comune și a unui sistem de schimb rapid de informații.

2.3. Modelul de acces structurat pe patru niveluri (măsurile în țările terțe, cooperarea cu țările învecinate, controlul la frontieră, măsurile de control în spațiul de liberă circulație, inclusiv returnarea)

Modelul de acces structurat pe patru niveluri formează nucleul gestionării integrate a frontierelor. În termeni mai simpli, acest model necesită punerea în aplicare la diferite niveluri a unei serii de măsuri suplimentare.

Măsurile de la primul nivel sunt întreprinse în țările terțe, în special în țările de origine și de tranzit. Aceste măsuri includ consilierea și formarea acordată de ofițerii de legătură și de specialiștii în documente cu privire la domeniul vizelor pentru funcționarii consulari de la oficiile consulare și pentru personalul companiilor de transport din țările terțe de origine sau de tranzit, care se află la baza riscurilor generate de imigrația ilegală.

Al doilea nivel cuprinde cooperarea cu țările învecinate. Acordurile cu țările învecinate privind cooperarea în domeniul gestionării frontierelor reprezintă un instrument eficace pentru consolidarea securității frontaliere. Cooperarea ar trebui realizată prin stabilirea unor mecanisme de lucru corespunzătoare, precum schimbul de informații, canale de comunicare adecvate, puncte de contact la nivel central, regional și local, proceduri în caz de urgență, un mod obiectiv de acțiune în cazul incidentelor pentru a se evita disensiunile politice etc. Structurile regionale de cooperare de la frontiera externă ar trebui stabilite și în zonele maritime. Aceste inițiative ar trebui să aibă drept rezultat unificarea tuturor statelor din regiunea respectivă.

Controlul la frontiere, cel de al treilea nivel al modelului, garantează efectuarea de controale sistematice la frontiere pentru fiecare persoană care intră în spațiul Schengen sau care îl părăsește. De asemenea, acesta asigură un nivel corespunzător de expunere a cazurilor de trecere ilegală a frontierelor în zonele dintre punctele de trecere a frontierei sau pe mare, prin utilizarea de documente false sau prin ascunderea în mijloacele de transport. Controlul la frontiere face parte din prevenirea criminalității naționale, întrucât are ca obiectiv depistarea și identificarea traficului de persoane, a furtului de bunuri și a altor infracțiuni transfrontaliere sau conexe, și contribuie la depistarea infracțiunilor grave.

Măsurile aferente celui de al patrulea nivel cuprind spațiul de liberă circulație, inclusiv returnarea. Aceste măsuri au ca scop prevenirea imigrației ilegale și a criminalității transfrontaliere pe teritoriul statelor Schengen prin îmbunătățirea acțiunilor de căutare, prin controale și măsuri de supraveghere bazate pe informații naționale și în conformitate cu dreptul intern. Imigranții ilegali depistați pe teritoriul Schengen trebuie să intre sub controlul autorităților. Aceștia ar trebui înregistrați și, dacă nu există motive pentru acordarea reședinței, și nici obstacole legate de respectarea drepturilor omului sau a dreptului internațional, repatriați în țara lor de origine. Statele membre ar trebui să definească standarde minime pentru măsurile de control pe teritoriul lor, împreună cu alte autorități competente, al locurilor cunoscute ca fiind importante pentru resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, al conexiunilor traficului transfrontalier etc.

2.4 Cooperarea dintre agenții în scopul gestionării frontierelor (poliția de frontieră, vama, poliția, securitatea națională și alte autorități competente) și cooperarea internațională

Cooperarea dintre agenții este necesară la toate nivelurile (național, regional și local), pentru toate autoritățile competente, în scopul prevenirii și combaterii imigrației ilegale și a criminalității transfrontaliere. Nu ar trebui să existe nicio îndoială privind autoritatea care are competență într-o situație dată.

Politica privind cooperarea dintre agenții ar trebui să fie definită în cadrul reuniunilor șefilor agențiilor implicate în gestionarea transfrontalieră și în prevenirea criminalității transfrontaliere. Planificarea cooperării dintre agenții ar trebui realizată la toate nivelurile (național, regional și local). Cooperarea ar trebui să fie planificată pe baza unei înțelegeri comune a situației (analiză comună a riscurilor și a amenințărilor). În special, schimbul de informații dintre autoritățile competente este esențial, acesta incluzând un mecanism de soluționare a conflictelor de competență între autorități. Mai mult, cooperarea ar trebui să acopere aspecte operaționale, precum utilizarea unui echipament de comunicare compatibil, organizarea unor operațiuni comune și participarea la acțiuni de formare și instruire comune.

Cooperarea dintre statele membre ar trebui să includă cel puțin toate statele membre învecinate. Cooperarea dintre statele membre în cadrul Frontex este de asemenea esențială. Din punct de vedere individual, participarea statelor membre la cooperarea coordonată în cadrul Frontex servește obiectivul de a sprijini alte state membre confruntate cu presiunea imigrației ilegale, de a elabora cele mai bune practici pentru gestionarea frontierelor și de a spori gradul de profesionalism al propriului personal în acest proces.

Statele membre care fac față presiunii din ce în ce mai mari a imigrației ar putea solicita Frontex fie să lanseze o operațiune comună, fie să desfășoare echipele de intervenție rapidă la frontieră (RABIT) în locurile aflate sub cea mai acută presiune. Ar trebui dezvoltată capacitatea de a găzdui aceste echipe și de a trimite agenți să se alăture echipelor din străinătate. După caz, ar trebui adoptată legislația națională necesară astfel încât să poată fi urmate aceste proceduri.

Obiectivul inițiativei Frontex, cunoscută sub abrevierea REP (rețeaua europeană de patrulare), este de a facilita cooperarea dintre statele membre. Concret, aceasta înseamnă că statele membre învecinate cooperează în ceea ce privește supravegherea maritimă, planificând împreună patrulele în spațiul maritim. Este vorba despre un alt concept care ar putea oferi o valoare adăugată tuturor statelor membre cu frontiere maritime.

Cooperarea internațională în domeniul gestionării integrate a frontierelor poate fi divizată în cooperare multilaterală, bilaterală, regională și locală. Cooperarea cu țările terțe ar trebui să includă toate țările învecinate, precum și principalele țări de origine și de tranzit ale imigranților ilegali către statele membre în cauză. În ceea ce privește cooperarea cu statele adiacente, se consideră că este necesar ca statele de tranzit să furnizeze asistență activă asigurându-se că frontierelor lor sunt pe deplin securizate și luând măsuri care nu privesc exclusiv frontierele, precum practica consecventă a repatrierii.

2.5 Coordonarea și coerența activităților statelor membre și ale instituțiilor și altor organisme ale Comunității și Uniunii

Grupurile de lucru competente ale Consiliului, printre altele Grupul de lucru pentru frontiere, Grupul de lucru pentru evaluarea Schengen, CIREFI, Grupul de lucru pentru migrație și expulzare și Grupul de lucru pentru vize, precum și alte organisme, precum CSIFA și Comitetul articolului 36, poartă discuții cu privire la viitoarele acțiuni, inițiative și proiecte de propuneri pentru modificarea legislației privind gestionarea integrată a frontierelor de către Uniunea Europeană. Uniformitatea și înțelegerea comună a gestionării frontierelor sporesc transparența și încrederea reciprocă între statele membre. Prin urmare, participarea activă la dezvoltarea gestionării frontierelor în cadrul grupurilor de lucru permanente ale Consiliului, al grupurilor de lucru temporare ale Comisiei și al inițiativelor Frontex oferă o valoare adăugată pentru gestionarea frontierelor statelor membre.

Statele membre ar trebui să utilizeze instrumente comune pentru acțiunile lor de gestionare a frontierelor, precum Manualul Schengen pentru activitățile de formare și pentru efectuarea controalelor la frontieră, modelul comun de analiză integrată a riscurilor (CIRAM) pentru elaborarea analizelor de risc, trunchiul comun al planului de învățământ și programa pentru nivelul intermediar pentru planificarea activităților de formare.

Sistemul de evaluare Schengen este un element esențial pentru asigurarea respectării acquis-ului Schengen, a punerii în aplicare corespunzătoare a GIF și a sporirii transparenței gestionării naționale a frontierelor. Participarea la misiunile de evaluare tinde să îmbogățească cunoștințele statelor membre în legătură cu dezvoltarea celor mai bune practici privind gestionarea frontierelor. În timpul unei misiuni de evaluare, ar trebui inspectat în detaliu întreg sistemul GIF al statului membru sau al statului candidat Schengen, inclusiv organismul de comandă sau de coordonare pentru controlul frontierelor la nivel național, diferitele tipuri de frontiere și alte unități relevante, precum unitățile de analiză de risc și centrele naționale de coordonare.

3. Dezvoltarea gestionării frontierelor la nivelul Uniunii Europene

Atunci când se pune în aplicare conceputul GIF al UE și se dezvoltă gestionarea frontierelor în statele membre și în statele candidate Schengen, ar trebui să se instituie dispoziții pentru noile evoluții din domeniul gestionării frontierelor UE.

La 13 februarie 2008, Comisia Europeană a emis trei comunicări, denumite colectiv pachetul privind frontierele: 1) Un raport privind evaluarea și dezvoltarea viitoare a agenției Frontex, 2) O analiză privind crearea unui sistem european de supraveghere a frontierelor (Eurosir) și 3) Provocări viitoare pentru gestionarea frontierelor externe ale UE. Au fost luate măsuri pentru punerea în aplicare a majorității propunerilor făcute în comunicări. Acest progres, care are loc la nivelul UE, ar trebui să se reflecte în dezvoltarea gestionării frontierelor la nivelul statelor membre și al statelor candidate.

B. DETALII PRIVIND RECOMANDĂRILE ȘI CELE MAI BUNE PRACTICI

RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
1. Strategia și structura organizațională	
1. Competențe ministeriale clare și funcționale pentru gestionarea frontierelor.	
2. Alocare de resurse, supervizare și instrucțiuni centralizate pentru controlul la frontiere sub auspiciile ministerului competent în domeniul justiției și al afacerilor interne.	
3. O coordonare clară și eficientă a conceptului de gestionare integrată a frontierelor (GIF) și implementarea acestuia la nivel național, regional și local.	Un buget GIF clar definit pentru toate nivelurile autorităților implicate.
4. O autoritate publică competentă centralizată și structurată în mod clar, cu linie ierarhică directă între unitățile poliției de frontieră la nivel național, regional și local, care să asigure o abordare comună cu privire la controlul la frontiere, un sistem unificat de planificare și un circuit extins și rapid al datelor la toate nivelurile organizației.	O singură autoritate acoperă toate dimensiunile GIF. Autoritatea publică competentă este o forță a pazei de frontieră sau a poliției de frontieră (și nu o forță militară).
5. Controlul la frontiere la nivel local ar trebui efectuat numai de unități de poliție de frontieră dedicate special acestei misiuni.	
6. Strategia națională multianuală reprezintă baza pentru dezvoltarea gestionării frontierelor.	Strategia este pusă la dispoziția agenților competenți de la toate nivelurile. Personalul cunoaște conținutul strategiei. Strategia oferă baza și liniile directoare pentru planificare.
7. O planificare națională centralizată a gestionării frontierelor care să cuprindă linii directoare și liste de cerințe la nivel regional. La nivel regional, un plan sau un program de lucru care să cuprindă linii directoare și liste de cerințe la nivel local.	La nivel național și regional: – Planificare multianuală continuă – Program de lucru anual – Plan anual de activități și de utilizare a resurselor (restricționat sau clasificat) – Plan anual de formare La nivel local: – Program de lucru anual – Plan anual/lunar de activități și de utilizare a resurselor (restricționat sau clasificat) – Plan anual de formare

8. O legislație națională coerentă și acorduri care să permită punerea în aplicare eficientă a conceptului GIF, de exemplu: – Lege privind frontierele și/sau lege privind poliția de frontieră. – Lege privind străinii sau imigrația. – Lege privind protecția datelor. – Lege/norme privind cooperarea dintre agenții. – Norme privind sancțiunile aplicate în cazul trecerilor ilegale ale frontierei și al acordării de ajutor imigranților ilegali. – Norme privind responsabilitatea operatorului de transport; de ex., impunerea unei amenzi pentru orice operator care transportă imigranți ilegali și a obligației de a organiza transportul pentru returnarea acestora, precum și responsabilitatea acoperirii costurilor șederii până în momentul în care transportul pentru returnare va fi disponibil; – Acorduri privind frontierele cu țările învecinate – Acorduri de readmisie cu țările terțe învecinate și cu țările de tranzit și de origine. – Acorduri privind micul trafic de frontieră cu țările terțe învecinate.	
9. Adoptarea măsurilor necesare pentru aplicarea corectă a legislației UE.	Norme și regulamente naționale complementare privind utilizarea integrală a instrumentelor comunitare referitoare la găzduirea și la desfășurarea agenților invitați, intervenția rapidă la frontieră a membrilor echipei și echipamentul aferent operațiunilor coordonate Frontex. Norme naționale privind detașarea experților naționali la Frontex.
10. La efectuarea controlului la frontieră, ar trebui ținut seama de instrumentele internaționale juridice relevante pentru gestionarea frontierelor.	
11. Cooperarea și coordonarea responsabilităților diferitelor organisme și agenții ar trebui reglementate prin legislație și prin acorduri de cooperare (de ex. printr-un memorandum de înțelegere).	O strategie comună a agențiilor cu privire la prevenirea criminalității transfrontaliere și a imigrației ilegale. Acorduri, legi sau norme care reglementează întregul spectru al cooperării dintre agenții la toate nivelurile: – schimbul de informații – analiza de risc comună – schimbul de experiență – cooperarea cu privire la formare – cooperarea cu privire la informații și la

	cercetare – utilizarea comună a bazelor de date – operațiunile comune – punctele de contact între agenții
12. Punerea în aplicare a Convenției ONU împotriva criminalității organizate transfrontaliere și a protocoalelor acesteia privind traficul de persoane și traficul de migranți pe uscat, pe apă sau prin aer și traficul cu arme de foc, cu părți componente și cu muniție.	Planuri pentru combaterea traficantilor și pentru identificarea victimelor în cooperare cu alte autorități competente. Formare, analiza riscurilor specifice și instrucțiuni operaționale pentru polițiștii de frontieră în scopul identificării victimelor traficului de persoane.
13. Punerea în aplicare corespunzătoare a acordurilor bilaterale privind cooperarea pentru gestionarea frontierelor la nivel internațional.	Aceste acorduri/legi reglementează întregul spectru al cooperării transfrontaliere – schimbul de informații – analiza de risc comună – schimbul de experiență – procedurile pentru situațiile urgență – activitățile comune – etc.
14. Planificare strategică, alocarea de personal și de resurse tehnice pe baza unei analize constante a mediului și a amenințărilor.	Planificare și activități legate de gestionarea frontierelor bazate pe informații.
15. O imagine de ansamblu a situației la nivel național, actualizată în permanență, care să cuprindă toate informațiile referitoare la gestionarea frontierelor naționale.	Imaginea situației formată, la toate nivelurile, din informații privind: – traficul transfrontalier (total și pentru fiecare PTF, naționalități, numărul și motivele verificărilor în linia a doua, refuzul intrărilor, acțiuni ilegale depistate, <i>modus operandi</i>, cozi de așteptare etc.) – situația de-a lungul frontierei albastre și a celei verzi (numărul trecerilor ilegale ale frontierelor, naționalități, <i>modus operandi</i>, rutele identificate etc.) – imigranții ilegali depistați în interiorul teritoriului, persoanele expulzate, solicitanții de azil etc.) – imaginea zonei prefrontaliere (situația gestionării frontierelor în țările învecinate și în țările de origine și de tranzit)
16. O imagine a situației la nivel regional și local, pe cât posibil în timp real, pentru a crește nivelul de conștientizare a situației și pentru a îmbunătăți capacitatea de coordonare a activităților operaționale.	și, în plus, la nivel regional (sau local): – resursele disponibile; numărul și localizarea patrulilor, navelor, aeronavelor și măsuri tehnice – numele și atribuțiile șefilor de tură etc. – țintele maritime – alte aspecte pertinente.

17. Ar trebui să existe o conștientizare a situației 24 de ore din 24, șapte zile din șapte cu privire la frontierele externe la nivel național.	Un centru național de coordonare unic (CNC), care coordonează în mod permanent (24 de ore din 24, șapte zile din șapte) activitățile tuturor autorităților naționale însărcinate cu controlul frontierelor externe (monitorizare, depistare, identificare, urmărire și interceptare) și care poate face schimb de informații cu centrele din alte state membre și cu Frontex.
18. Un stat membru ar trebui să aibă un singur punct de contact central pentru alte state membre pentru toate aspectele legate de gestionarea frontierelor, de Frontex și de alți omologi din agenții și internaționali.	CNC este responsabil de: – rapoarte situaționale zilnice, săptămânale și ad hoc – informații factice imediate privind diferitele situații, pentru a contribui la procesul decizional – mesaje de alertă timpurie. Toate informațiile sunt schimbate cu ajutorul tehnicilor de prelucrare electronică și de transmitere electronică a datelor.
19. Un număr corespunzător de centre regionale și locale de comandă și de coordonare care să asigure comunicarea operațională și gestionarea informațiilor.	Centrele regionale/locale de comandă și de control acționează sub comanda sediilor generale regionale/locale competente. Capacitate permanentă (24 de ore din 24, șapte zile din șapte) de a: – monitoriza situația – coordona și facilita activitățile operaționale – lansa acțiuni în situații de urgență – asigura conștientizarea și sprijinul misiunii.
20. Alocare de rezerve, personal și echipament în scopul reacționării la incidente și la deplasările ilegale de-a lungul frontierelor și la punctele de trecere a frontierelor.	Planuri pentru diferite scenarii la toate nivelurile (obiective, disponibilitate, localizare, competență etc.), inclusiv eventuala desfășurare a RABIT și planuri pentru a face față unei imigrații ilegale la scară largă.
21. Un stat membru ar trebui să aibă capacitatea de a consolida controlul la frontiere pe baza evaluării și analizei de risc.	Planuri la diferite niveluri pentru consolidarea controlului la frontiere pe baza scenariilor posibile.
2. Personalul și formarea	
22. Controlul și supravegherea eficiente ale frontierelor presupun existența unui personal suficient de numeros care să se bazeze, printre altele, pe evaluarea și analiza de risc.	Studierea situațiilor comparabile în alte state membre Schengen care ar putea servi drept exemplu.
23. Criterii de selecție pentru recrutarea de personal nou pe baza unor norme scrise. Ar trebui testate nivelul de studii și aptitudinile fizice, iar persoanele recrutate ar trebui să întrunească cerințele morale și legale (cazier juridic, antecedente penale, legale etc.)	Selecția se efectuează de poliția de frontieră sau, cel puțin, sub supravegherea poliției de frontieră.

24. Organizarea unor evaluări periodice, în care să fie analizate, de exemplu, gradul de satisfacție profesională, eficacitatea, condițiile sociale și nivelul de responsabilitate.	Un program de motivare care contribuie la stabilitate și la un nivel ridicat de profesionalism din partea polițiștilor de frontieră. Un formular național unic pentru chestionarul de evaluare.
25. Un înalt nivel de profesionalism bazat pe o formare finalizată cu succes.	Organizarea unor sesiuni de formare și unor programe de dezvoltare speciale cu privire la chestiuni relevante (de exemplu, în cadrul unei academii de poliție sau al unei academii a poliției de frontieră).
26. Personalul operațional ar trebui să fi încheiat cu succes un curs elementar de formare privind viitoarele sale atribuții.	Prevederea rotației personalului între unitățile și/sau activitățile poliției de frontieră. Acest fapt este considerat a fi mai util la începutul carierei din motive care țin de eficacitate.
27. Polițiștii de frontieră ar trebui să poată comunica în limbi străine.	Comunicarea în limbi străine în funcție de sarcinile cotidiene ale polițiștilor de frontieră. Cunoașterea satisfăcătoare a limbilor țărilor învecinate. Încurajarea membrilor personalului să învețe alte limbi străine necesare în activitatea lor (ale țărilor învecinate, ale țărilor de origine și alte limbi străine în funcție de structura pasagerilor).
28. Ar trebui instituit un program de formare cu ore periodice de formare și de informare pentru agenți, în timpul programului de lucru.	Programe de învățare online pentru menținerea cunoștințelor și cursuri de reciclare. Formare continuă și documente de formare adecvate la fața locului. Informări actualizate după perioadele de concediu și cursuri de reciclare după perioade lungi în care au fost îndeplinite alte atribuții. Cel puțin o dată pe an, un curs de reciclare pentru fiecare polițist de frontieră. Cursuri de limbi străine pentru polițiștii de frontieră.
29. Organizația ar trebui să furnizeze programe și infrastructuri la nivel central și local pentru a-i asista pe agenți pe parcursul carierei prin instruire și formare cu privire la chestiuni relevante pentru activitatea lor. – O formare elementară în conformitate cu trunchiul comun al planului de învățământ pentru formarea polițiștilor de frontieră.	Elaborarea unor noi programe de formare cu sprijinul unor țări mai experimentate și prin facilitarea din partea Frontex. – Cursuri de nivel intermediar în conformitate cu trunchiul comun al planului de învățământ pentru nivelul intermediar. Desfășurarea agenților pentru cursurile speciale de formare organizate de Frontex sau de CEPOL.

30. Ar trebui elaborate cursuri specializate și avansate privind: – verificările în linia a doua – informațiile privind criminalitatea – analiza de risc și profilurile de risc – depistarea vehiculelor furate – depistarea documentelor de călătorie contrafăcute și falsificate – depistarea persoanelor care se ascund în interiorul vehiculelor cu ajutorul dispozitivelor de înaltă tehnologie – utilizarea câinilor de serviciu etc. – drepturile omului și tratarea solicitanților de azil 31. După caz, ar trebui furnizate cursuri privind activitățile legate de gestionarea frontierelor, precum căutarea și salvarea.	Un program de formare specializat pentru câinii polițiștilor de frontieră. Un program de formare specializat pentru piloții de elicoptere și pentru echipajul navelor.
32. O prezentare introductivă corespunzătoare pentru noii agenți.	Asumarea rolului de mentor de către polițiștii de frontieră experimentați.
3. Controalele la frontieră <i>3.1 Aspecte generale</i>	
33. Controalele la frontieră ar trebui puse în aplicare în conformitate cu Codul frontierelor Schengen și cu Manualul Schengen.	Agenții care efectuează controale la frontieră poartă uniforme corespunzătoare confecționate din materiale adaptate la vreme și la condițiile climatice (nu culoare camuflaj) și semne sau insigne care îi identifică ca polițiști de frontieră.
34. La planificarea controalelor de frontieră ar trebui să se țină seama de evaluarea nivelului de protecție furnizat de controlul la frontieră împotriva criminalității transfrontaliere. Evaluarea oferă o bază pentru cerințele tactice ale controalelor la frontieră, precum culegerea și analiza informațiilor, identificarea profilurilor, nivelul verificărilor amănunțite în a doua linie, utilizarea echipamentului special etc.	Au fost definite criterii naționale pentru calcularea ratei criminalității.

35. Infrastructura de la punctele de trecere a frontierei, <i>inter alia</i> numărul ghișeelor și al culoarelor de trecere, sediul (inclusiv încăperile destinate persoanelor cărora li se refuză intrarea) etc. trebuie dimensionată în funcție de fluxul de pasageri (din punct de vedere cantitativ și calitativ), luând în calcul evaluarea evoluției ulterioare.	Un plan de dezvoltare care cuprinde toate funcțiile, autoritățile și alte părți implicate de la fiecare punct de trecere a frontierei.
36. Poliția de frontieră ar trebui să fie responsabilă de ordinea și de siguranța publică la punctul de trecere al frontierei.	Gestionarea regimului la punctele de trecere a frontierei și supravegherea aplicării acestuia în limitele sferei de competență a poliției de frontieră.
37. Cabinele de control, dotate cu echipamentul necesar și bine iluminate, ar trebui amplasate cu partea frontală spre pasageri, într-o poziție ridicată pentru a permite identificarea ușoară a profilurilor pasagerilor. Acestea ar trebui să aibă o linie de comunicație directă cu biroul din linia a doua (inclusiv cu centrul de situații și cu biroul șefului de tură).	
38. Trebuie luate măsuri pentru a se interzice accesul prin cabinele de control în afara orelor de lucru.	Instalarea unor uși încuiate controlate de poliția de frontieră.
39. Persoanele cărora li s-a refuzat intrarea și care sunt plasate în încăperi special prevăzute (exclusiv în acest scop) ar trebui supravegheate în permanență prin mijloace tehnice sau în mod personal. Încăperile prevăzute pentru aceste persoane trebuie să îndeplinească condițiile de securitate și sociale.	
40. Ar trebui să fie disponibile încăperi suplimentare pentru solicitanții de azil.	
41. Ar trebui desfășurat un număr corespunzător de agenți și de echipament de control transfrontalier pentru a se controla fluxul de pasageri și a se răspunde evaluării riscului real. Numărul corespunzător depinde, între altele, de: – controlul constant al fluxului de pasageri – momentul din zi sau din noapte, situația la frontieră și nivelul de amenințare – echipamentul disponibil – mediu (amenințarea unei pandemii etc.). Ar trebui evitată așteptarea prelungită a pasagerilor pe culoarele unde sunt amplasate cabinele de control.	Un serviciu de tură la PTF cuprinde următoarele, în funcție de dimensiunea punctelor de trecere a frontierelor: – șef de tură – agenți în prima linie – agenți în linia a doua – agent de informații – alt personal specializat (specialiști în documente, controlori exteriori, specialiști în vehicule, însoțitori ai câinilor de serviciu, specialist în identificarea tipului de transport, operator al camerei video de supraveghere etc.) – agenți, atât bărbați, cât și femei. Prezența în fiecare tură a unor agenți cu

	competențe lingvistice corespunzătoare. Existența unor suprapuneri între ture pentru a se asigura o perioadă de timp suficientă pentru informări și schimburi de informații.
42. Șeful de tură ar trebui să fie responsabil de supravegherea atribuțiilor repartizate unității de verificare la frontieră. Având în vedere că este responsabil de acțiunile și măsurile întreprinse, șeful de tură trebuie să cunoască evenimentele care au loc la PTF și acțiunile întreprinse de polițiștii de frontieră. Șeful de tură ar trebui să monitorizeze condiția fizică și mentală a personalului înainte și în timpul serviciului de tură.	Șeful de tură ia deciziile administrative necesare cu privire la verificările la frontieră, în consultare cu polițiștii de frontieră. Șeful de tură se asigură că toate măsurile și inspecțiile se desfășoară în orice situație. Toate incidentele și/sau situațiile neobișnuite trebuie raportate șefului de tură, astfel încât acesta să aibă posibilitatea de a influența, după caz, desfășurarea efectivă și rezultatul verificărilor la frontieră. Toate măsurile luate în vederea verificărilor la frontieră trebuie să fie deosebit de bine pregătite și întemeiate, astfel încât să ofere o bază suficientă pentru luarea deciziilor.
43. În plus față de efectuarea controalelor la frontieră conform Codului frontierelor Schengen, obiectivul verificărilor în prima linie ar trebui să fie identificarea profilurilor pasagerilor și selecționarea persoanelor suspecte pentru controale amânunțite în linia a doua.	O consultare sistematică a bazelor de date naționale, inclusiv a bazelor de date ale autorităților competente pentru resortisanții țărilor terțe. Un transfer al datelor suficient de rapid, inclusiv prin dispozitive mobile.
44. În prima linie, la intrarea și ieșirea PTF, ar trebui furnizat accesul la următorul echipament: – terminal pentru consultarea SIS, VIS și a bazelor de date naționale – terminal portabil, după caz – instrument pentru examinarea documentului, cu lumină UV variabilă, lumină transmisă – lupă de cel puțin 10 x sau monomicroscop cu distanța focală variabilă – lampă retroreflectorizantă – ștampile de intrare în spațiul Schengen și de ieșire din spațiul Schengen (definite în Codul frontierelor Schengen) – Codul frontierelor Schengen și Manualul Schengen și anexele la acesta – indicatori de risc și profiluri de risc actualizate în permanență – exemple de documente disponibile electronic și alte informații necesare pentru efectuarea controalelor la frontieră	Disponibilitatea prin mijloace electronice a Manualului Schengen și a anexelor la acesta, precum și a instrucțiunilor naționale. Acces la baze de date suplimentare pentru documentele false. Înainte de începutul fiecărei ture, agentul de serviciu furnizează informații cu privire la orice indicator de risc și profil de risc.

45. Obiectivul verificărilor amănunțite în linia a doua este de a asigura identificarea corespunzătoare a pasagerilor care prezintă risc, de exemplu a celor care circulă cu documente de călătorie false, și a de a reține traficanții de persoane și orice altă persoană care ar putea pune în pericol siguranța internă a statelor membre. (Verificările la intrare sunt prioritare.) 46. La PTF cu trafic intens, este necesar ca birourile din linia a doua să fie dotate cu următorul echipament: – același echipament ca în prima linie – consultarea sistemului de examinare a documentelor pentru autentificarea documentelor de călătorie – comparator video spectral (cuprinde spectre de lumini infraroșii și ultraviolete, filtre, iluminare verticală cu lumină albă, lumină transmisă etc.) – microscop stereo cu distanță focală de cel puțin x 40 – dispozitiv de control pentru cerneala anti-stokes – echipament și material de identificare (inclusiv specimene de ștampile) – Codul frontierelor Schengen și Manualul Schengen și anexele la acesta – manual care conține pașapoarte și documente de identificare originale și false – acces la iFADO și FADO – echipament pentru accesul și/sau solicitarea accesului la EURODAC, la AFIS național, la VIS și la bazele de date naționale relevante 47. Pentru verificările amănunțite în linia a doua, ar trebui pus la dispoziția tuturor PTF (de ex. la cel mai apropiat PTF), în timp util, echipament avansat pentru examinarea documentelor de călătorie.	Incintele destinate verificărilor în linia a doua sunt amplasate aproape de oricare poziție din prima linie, de preferință lângă verificările la intrare. Un număr adecvat de birouri în linia a doua cu spațiu suficient, de preferință birouri separate pentru efectuarea întrevederilor. Atribuții suplimentare pentru agenții din linia a doua de a furniza feed-back și informații pentru agenții din prima linie, în mod periodic și, după caz, ad hoc. Întocmirea de buletine pentru documentele false în scopul formării și al analizei de risc derulate la nivel național și internațional. Decodor al informațiilor personale invizibile. Baze de date suplimentare pentru documentele false etc. Punct de contact național la Manualul Schengen privind CIRCA. Utilizarea dispozitivelor de identificare a amprentelor digitale și a dispozitivelor de citire a amprentelor digitale. Utilizarea vehiculelor specializate prevăzute cu echipament pentru examinarea documentelor de călătorie și pentru accesarea bazelor de date.
48. Polițiștii de frontieră ar trebui să observe fluxul de pasageri.	Supraveghere video (sisteme CCTV) pentru identificarea profilului fluxului de pasageri, de exemplu pentru a selecționa persoanele pentru verificările în linia a doua. (Este posibilă stocarea imaginilor în conformitate cu legislația națională privind protecția datelor.) Oglinzi pe plafoane/pereți pentru a-l vedea în mod corespunzător pe pasagerul care se află la controlul din prima linie.

49. Ar trebui utilizate dispozitive integrate de citire a pașapoartelor (mobile și fixe) pentru verificările în linia a doua de la PTF cu trafic intens. Consultarea automată a SIS, a VIS (în momentul în care va fi operațional) și a bazelor de date naționale relevante în cazul resortisanților țărilor terțe care nu se bucură de dreptul comunitar de liberă trecere.	Datele referitoare la resortisanții țărilor terțe sunt înregistrate automat în baza de date națională la intrare și la ieșire conform legislației naționale. Sistemul este disponibil la toate PTF. Utilizarea dispozitivelor de citire a amprentelor digitale și a documentelor cu elemente de securizare electronice, capacități de analiză. Sistemul automat de control la frontiere combină operațiunile de citire și de verificare a pașapoartelor electronice cu o caracteristică de evaluare a datelor biometrice.
50. Comunicare directă între polițiștii de frontieră și pasageri în timpul verificării la frontiere (în afara cazului în care se utilizează sistemele automate de control la frontiere pentru cetățenii UE).	Pasagerii care se apropie de punctul de control la frontieră sunt opriți în fața cabinei de control prin semne vizibile în mod clar.
51. Depozitare sigură a ștampilelor de intrare și de ieșire în seifuri aflate în încăperi securizate cu acces limitat între ture. Ar trebui să existe responsabilități și instrucțiuni clare pentru distribuirea și utilizarea ștampilelor. Informațiile privind codurile de securitate sau ștampilele de intrare și de ieșire ar trebui să fie supuse unui regim special.	Ștampile personale. Casete personale încuiate în seifuri. Ștampilele sunt distribuite spre utilizate de către șeful de tură. Acest fapt se înregistrează. La PTF, informațiile privind codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire sunt cunoscute numai de polițiștii de frontieră care efectuează controale la frontieră, aceștia trebuind să fie puțin numeroși. Informațiile privind modificarea codului de securitate pentru o perioadă dată sunt furnizate polițiștilor de frontieră numai în momentul efectuării acestor modificări. Se desemnează un singur punct național de contact în cadrul structurii poliției de frontieră în scopul schimbării de informații privind codurile de securitate utilizate la toate punctele de trecere a frontierei, precum și pentru schimbul de informații cu punctele de contact ale altor state membre.
52. În conformitate cu dreptul intern, ar trebui păstrate următoarele registre în scopul îmbunătățirii conștientizării situației și al facilitării analizei la PTF: – naționalitățile pasagerilor – perioada medie de așteptare – documente false depistate – călăuze reținute – informații de bază furnizate de celelalte	Sunt colectate informațiile privind numărul și motivele verificărilor în linia a doua. Datele sunt înregistrate în baza de date națională.

autorități care lucrează la PTF – alte neregularități și informații pertinente – informații utile pentru CIREFI	Introducerea unei baze de date intranet pentru poliția de frontieră.
53. Toate informațiile pertinente ar trebui puse la dispoziția polițiștilor de frontieră în timpul exercitării atribuțiilor.	Informare obișnuită la începutul fiecărei ture. Schimb de informații între turele precedente și cele ulterioare.
54. Ar trebui împiedicată observarea neautorizată (în special a ecranului computerului).	Geamul cabinelor este acoperit cu un film.
55. Vizele necompletate ar trebui păstrate într-un seif.	Decizia de a emite o viză este luată de un agent de rang superior sau de un înalt funcționar.
56. Ar trebui păstrată o evidență a vizelor eliberate.	
<i>3.2 Frontierele terestre</i>	
3.2.1 Punctul de trecere a frontierei terestre	
57. Semnalizare la frontieră pentru a marca intrarea într-un stat membru și în UE.	
58. Senzori de radioactivitate de-a lungul culoarelor dintre frontieră și PTF.	Dispozitive de măsurare mobile sau porți de radioactivitate staționare.
59. Culoare separate pentru UE, SEE și cetățenii CH și pentru resortisanții țărilor terțe.	Posibilitatea de schimbare a semnalizării culoarelor în funcție de fluxul de pasageri (semne electronice). Separarea fizică a fluxurilor de pasageri la intrarea și la ieșirea PTF terestre cu trafic intens.
60. Punctele de trecere a frontierei și zonele imediat înconjurătoare ar trebui să fie monitorizate tehnic, iar iluminarea ar trebui să fie posibilă pentru verificările la frontieră și supravegherea frontierelor. Ca regulă generală, PTF ar trebui să fie împrejmuite cu garduri (ar putea fi făcute excepții, de exemplu pentru PTF cu mic trafic de frontieră).	Perimetrele sunt monitorizate prin camere și senzori.
61. Bariere la culoare (atât la culoarele de intrare, cât și la cele de ieșire) cu posibilitatea controlului electronic de agenții din prima linie.	Un sistem de monitorizare cu cameră de luat vederi/video care să acopere zona PTF.
62. Controale corespunzătoare pentru a se depista persoanele care se ascund în interiorul vehiculelor.	Vehiculele sunt verificate pe baza unor indicatori și a unor profiluri de risc actualizate, precum și în mod aleatoriu. – aparat mobil/fix cu raze X (conform legislației naționale)

	– detectoare ale băților inimii – detectoare ale dioxidului de carbon – câini de serviciu dresați pentru a descoperi persoanele care se ascund în interiorul vehiculelor – alte dispozitive de înaltă tehnologie – echipament de detectare a radioactivității, a drogurilor etc. Un sistem de identificare a plăcuțelor de înmatriculare ale vehiculelor cu verificare automată în SIS și în bazele de date naționale.
63. Monitorizarea fluxului pasagerilor și verificări la culoare.	Verificări combinate efectuate de agentul de la culoar și de agentul din cabină (în special la culoarele non-UE) . Efectuarea controalelor la frontieră în afara cabinelor de control atunci când pasagerii rămân în interiorul vehiculelor în timpul verificărilor. Echipamentul tehnic este organizat și instalat astfel încât verificările să poată fi efectuate și în afara cabinelor. Se recurge la patrulă speciale pentru efectuarea inspecțiilor la culoare: – verificarea vehiculelor – identificarea profilurilor – utilizarea câinilor de serviciu și a măsurilor tehnice
64. Locurile speciale pentru efectuarea controalelor amănunțite ale vehiculelor sunt separate de culoare.	Aceste locuri speciale sunt amplasate relativ aproape de locul unde se efectuează controlul.
65. Verificările la frontiere ale documentelor de călătorie ale pasagerilor autobuzelor se efectuează prin utilizarea dispozitivelor mobile. La un PTF cu trafic intens sau unde se impune utilizarea echipamentului tehnic, verificările la frontiere pentru pasagerii care călătoresc cu autobuzul ar trebui efectuate într-un terminal pentru pasageri sau în culoare, în funcție de analiza de risc.	Existența unei zone separate în terminal pentru verificările la frontieră ale pasagerilor autobuzelor.
66. Dacă se stabilește un PTF comun între un stat membru și o țară terță învecinată, ar trebui asigurată deplina conformitate cu dreptul comunitar (de ex. privind acțiunile care trebuie luate ca urmare a unei alerte în SIS, protecția datelor personale, securitatea, azilul, semnalizarea la frontieră etc.).	
Acordurile bilaterale ar trebui să prevadă posibilitatea ca polițiștii de frontieră din alte state membre ale UE (de ex. în cazul operațiunilor comune din cadrul Frontex) să	

poată efectua verificări la frontiere la PTF situate pe teritoriile statelor terțe. Ar trebui colectate informațiile relevante și toate informațiile statistice, faptice, analitice și de alt tip utile, chiar atunci când PTF este situat pe teritoriul unei țări terțe. Competențele de execuție trebuie specificate în acordurile bilaterale care implică toate autoritățile competente. Responsabilitatea efectuării verificărilor la frontiere în conformitate cu acquis-ul revine în întregime autorităților unui stat membru.	
3.2.2 Punctul de trecere a frontierei feroviare	
67. Măsurile de monitorizare și fizice pentru a împiedica persoanele să părăsească trenurile înaintea efectuării verificărilor la frontiere.	Un sistem de monitorizare video și cu senzori între linia de frontieră și punctul de trecere a frontierei, în cooperare cu autoritățile/companiile feroviare. Existența gardurilor și a drumurilor pentru patrulare de ambele părți ale șinelor, de la linia de frontieră până la PTF.
68. Cooperarea cu autoritățile feroviare și cu transportatorii feroviari pentru a se obține suficiente informații pentru efectuarea controalelor și pentru a exista o informare constantă în legătură cu traficul feroviar.	Formare comună, de ex. cu privire la aspectele care țin de securitate. În conformitate cu legislația națională și cu acordurile bilaterale, listele cu datele pasagerilor sunt verificate în prealabil pentru a se efectua verificări amănunțite în conformitate cu indicatorii și cu profilurile de risc. Consultarea SIS, a VIS și a altor baze de date naționale relevante în timpul verificărilor prelabile care vizează persoanele care nu se bucură de dreptul comunitar de liberă trecere. Utilizarea listei electronice cu datele pasagerilor. Cooperare cu personalul feroviar și formarea acestuia cu privire la documentele de călătorie pentru a se depista cazurile de falsificare și pentru a obține informații prelabile.
69. Cooperarea cu poliția feroviară și cu serviciile feroviare de securitate.	
70. Verificări corespunzătoare pentru a se depista persoanele care încearcă să evite controlul la frontiere.	Verificările sunt facilitate prin utilizarea câinilor de serviciu.
	Verificări la frontiere în timpul deplasării trenurilor cu dispozitive mobile și acces online

	la bazele de date necesare. Verificări în timpul deplasării trenurilor, efectuate împreună cu autoritățile competente din statele membre ale UE învecinate care nu sunt încă state membre ale Schengen, în temeiul acordurilor bilaterale.
71. Verificări ale trenurilor de marfă. 72. Echipament tehnic și infrastructura necesară în scopul efectuării verificărilor trenurilor.	O echipă specifică formată din agenți vamali. Existența unui spațiu separat pentru controlul trenurilor de marfă, care este monitorizat prin camere de supraveghere. Toate trenurile de marfă sunt verificate prin senzori ficși în timpul deplasării trenurilor.
3.2.3 PTF cu mic trafic de frontieră	
73. Verificările la frontiere la PTF cu mic trafic de frontieră ar trebui efectuate în conformitate cu Regulamentul privind micul trafic de frontieră. 74. Ar trebui să se poată efectua verificări în linia a doua într-o perioadă de timp rezonabilă. 75. Ar trebui să poată fi consultate bazele de date naționale care conțin date privind permisele de trecere locală a frontierei.	La PTF cu mic trafic de frontieră unde traficul este redus, verificările la frontiere se efectuează prin utilizarea dispozitivelor mobile.
3.2.4 Punctul de trecere pentru căile navigabile interioare	
76. În general, verificările la frontiere ar trebui efectuate în același mod ca în cazul frontierelor maritime.	
77. Polițiștii de frontieră ar trebui să aibă acces în prealabil la informațiile relevante pentru a putea efectua verificările la frontiere.	
78. Controalele se efectuează la bordul navelor, cu ajutorul dispozitivelor mobile, sau în port, dacă pasagerii debarcă.	Existența unor locuri separate pentru control și a unui sistem de monitorizare video care să acopere zona portuară.
79. Separare fizică sau administrativă a fluxurilor de pasageri în funcție de densitatea acestora.	La PTF cu trafic intens, separarea prin bariere a pasagerilor care intră și a celor care ies. Măsuri de siguranță: iluminare, împrejmuire cu garduri a zonei portuare.

80. Dispozitive de control necesare și încăperi (sediu).	Posibilitatea tehnică de control a materiilor periculoase sau radioactive. Controale veterinare și fitosanitare în locurile special prevăzute în acest scop.
<i>3.3 Frontierele maritime</i>	
81. Zona maritimă ar trebui împrejmuită cu gard.	Un sistem de monitorizare video care să acopere zona maritimă.
82. Listele cu datele pasagerilor și ale echipajului ar trebui verificate în prealabil pentru a se efectua controale minuțioase în funcție de indicatorii de risc.	Un program informatic pentru verificarea listelor cu datele pasagerilor cu ajutorul SIS și al bazelor de date naționale relevante pentru cetățenii care nu fac parte din UE (care nu se bucură de dreptul comunitar de liberă trecere). Cooperare cu armatorii și formarea personalului maritim cu privire la documentele de călătorie pentru a descoperi cazurile de falsificare și pentru a obține informații prealabile.
83. Cargourile ar trebui să transmită listele cu datele echipajului și ale pasagerilor, precum și alte informații relevante (îmbarcare, debarcare) cu 24 de ore înainte de sosire.	
84. Navele feribot ar trebui să transmită listele cu datele echipajului și ale pasagerilor după plecarea din portul unei țări terțe.	
	Asigurarea echipamentului tehnic mobil necesar și a accesului online la bazele de date necesare pentru efectuarea verificărilor la frontiere.
85. Separarea fluxurilor de pasageri între nave Schengen și nave din afara Schengen ar trebui realizată prin mijloace fizice. În porturile mici în care volumul traficului permite acest lucru, separarea fluxului de pasageri prin monitorizare și însoțire sistematică.	Autorităților portuare li se solicită prin lege să doteze terminalele cu echipamentul tehnic și mijloacele materiale necesare pentru separarea fluxurilor de pasageri Schengen de fluxurile de pasageri din afara Schengen, pe care poliștii de frontieră trebuie să le supravegheze.
86. Măsuri care să asigure siguranța deplină a cargoului și a echipamentului din zona internațională a portului.	
87. Proceduri pentru facilitarea accesului la navă a vizitatorilor și a echipajului navei.	

88. Cooperare între poliția de frontieră, agenții sau comandanții navelor pentru a se putea efectua în prealabil analiza de risc și a se lua măsurile necesare astfel încât pasagerii și echipajul să nu fie reținuți mult timp.	
89. Administrația portuară ar trebui să mențină o singură platformă disponibilă pentru polițiștii de frontieră care să conțină informații privind sosirile, plecările și staționările în port ale tuturor navelor.	
90. Polițiștii de frontieră ar trebui să solicite de la agentul navei toate informațiile și garanțiile scrise privind îmbarcarea și debarcarea membrilor echipajului, precum și orice alt eveniment legat de situația navei în port.	Utilizarea unui format standard comun al garanțiilor.
91. Ar putea fi impuse sancțiuni agenților navei în cazul în care o navă părăsește portul fără a se fi efectuat controlul la frontiere necesar.	
92. Cazurile privind refuzul permisiunii de coborâre de pe navă, refuzul intrării, încercarea de debarcare în scopuri ilegale, existența pasagerilor clandestini, solicitările de azil și alte situații relevante ar trebui transmise următorului port de escală al unui stat membru.	
93. Debarcarea echipajului în scopul transferării pe o navă într-un port al unui alt stat membru va necesita un schimb de informații între polițiștii de frontieră ai statelor membre în cauză pentru a confirma prezența sau sosirea navei.	
94. Ar trebui stabilită o bază de date a navelor suspecte, a agenților de nave și a armatorilor suspecti.	Se stabilește o bază de date internațională a actelor de identitate ale marinarilor, întrucât speci­menele de acte nu pot fi obținute cu ușurință.
	Verificările la frontiere efectuate la bordul unei nave între porturile de escală permit ca aceste verificări să se efectueze fără a se încetini debarcarea la sosire.

3.4 Aeroporturile	
95. Separarea fluxurilor de pasageri între zboruri Schengen și zboruri din afara Schengen ar trebui realizată prin mijloace fizice.	Zonă pentru tranzitul zborurilor din afara Schengen.
96. Operatorul aeroportului ar trebui să ia măsurile necesare pentru a separa fizic fluxurile de pasageri din zborurile din afara Schengen de fluxurile de pasageri din celelalte zboruri.	Niveluri separate pentru traficul Schengen sau din afara Schengen. Separarea fizică (etanșeitate la apă) se realizează cu ziduri, sticlă, plasă de metal etc., de la podea până la tavan.
97. Aeroporturile cu trafic internațional intens ar trebui să fie separate fizic în zone Schengen și zone din afara Schengen pentru a se evita posibilitatea ca persoane sau bunuri (inclusiv documente) să treacă dintr-o zonă în alta.	Autorităților portuare li se solicită prin lege să doteze terminalele cu echipamentul tehnic și mijloacele materiale necesare pentru separarea fluxurilor de pasageri Schengen de fluxurile de pasageri din afara Schengen, pe care polițiștii de frontieră trebuie să le supravegheze. Cooperare cu personalul companiilor aeriene și cu personalul aeroporturilor și formarea acestora în scopul depistării falsurilor și al obținerii de informații prelabile. La aeroporturile cu trafic internațional intens, ar trebui utilizate culoare separate pentru verificările la frontiere ale echipajelor.
98. În aerodromuri, aeroporturi mici și terminale în care volumul traficului permite acest lucru, separarea fluxului de pasageri ar trebui realizată prin monitorizarea și însoțirea sistematică a acestuia.	În cazul PTF ale aeroporturilor fără o prezență permanentă a personalului, informațiile privind zborurile care provin din afara spațiului Schengen sunt transmise celei mai apropiate unități a poliției de frontieră sau centrului de coordonare. Toate aeroporturile unde ajung zboruri comerciale din afara Schengen sunt considerate aeroporturi internaționale.
99. Pasagerii ar trebui să se îmbarce sau să debarce din aeronavă fie cu autobuzul, fie pe pasarele. În cazul debarcării cu autobuzul, pasagerii sunt conduși direct în zona (sau la coridorul care duce la aceasta) unde are loc verificarea la frontieră. În cazul debarcării pe pasarele, pasagerii trebuie să urmeze coridoarele până când ajung la verificările la frontieră.	Escortare de către personalul manipulant cu o formare corespunzătoare în cazul debarcării cu autobuzul.
100. În funcție de evaluarea de risc, ar trebui utilizate informațiile prelabile referitoare la pasageri (date API).	Informațiile furnizate de sistemul API sunt prelucrate de un agent de informații în domeniul criminalității.

101. Efectuarea controalelor la poarta de îmbarcare pentru zborurile cu risc ridicat (pe baza analizei de risc).	Pentru a se crește eficiența verificărilor la frontiere, se efectuează și controale aleatorii la poarta de îmbarcare. Monitorizare video și sistem de înregistrare care acoperă toate porțile de sosire pentru zborurile din afara Schengen (pentru a se descoperi, de exemplu, zborul cu care au sosit imigranți ilegali). În conformitate cu analiza de risc, verificări prealabile în avioane pentru a se identifica eventualii imigranți ilegali și locurile acestora (aspect util <i>a posteriori</i>, de exemplu pentru a se căuta documente de călătorie ascunse). În conformitate cu analiza de risc, se efectuează verificări în avioane după debarcare, pentru a se găsi, de exemplu, documente de călătorie ascunse.
102. Cooperare între poliția de frontieră și transportatorii aerieni și operatorii aeroporturilor pentru a se asigura un număr adecvat de polițiști de frontieră în fiecare tură.	Transportatorii aerieni și operatorii de aeroporturi furnizează informațiile necesare prin mijloace electronice.
4. Supravegherea frontierelor <i>4.1 Aspecte generale</i>	
103. Supravegherea frontierelor ar trebui pusă în aplicare în conformitate cu Codul frontierelor Schengen și cu Manualul Schengen.	Agenții care efectuează supravegherea frontierelor poartă uniforme corespunzătoare confecționate din materiale adaptate la vreme și la condițiile climatice și semne sau insigne care îi identifică ca polițiști de frontieră.
104. Supravegherea frontierelor ar trebui evaluată prin utilizarea a doi parametri-cheie, și anume conștientizarea situației și capacitatea de reacție. – Conștientizarea situației măsoară gradul în care unitățile pot depista cazurile de trecere frauduloasă a frontierei (sau activitățile de trafic), deja înfăptuite sau în curs de desfășurare, pe tot parcursul perioadei corespunzătoare de planificare. Aceasta ilustrează cerințele la nivel tactic (perioada și zonele de monitorizare, gradul de depistare, metodele de identificare și realizarea profilurilor țintelor). De asemenea, numărul și direcția patrulelor de-a lungul frontierelor albastre și verzi este relevant. – Capacitatea de reacție măsoară gradul în care unitățile sunt capabile să reacționeze prin reținerea și percheziționarea oricăror	Frontiera se află sub monitorizare permanentă. Centre de supraveghere tactică active 24 de ore din 24, șapte zile din șapte, care monitorizează frontiera sau zona maritimă cu ajutorul echipamentului de supraveghere și al patrulelor. Centrul furnizează în mod activ agenților de informații date privind mișcările (indicatori de risc, înregistrări) și analizează tipul mișcărilor pentru a depista anomaliile. Se efectuează și controale aleatorii. Patrulele sunt în permanență pregătite. Centrul de supraveghere tactică are capacitatea de a trimite patrulele imediat.

persoane descoperite și prin cercetarea activităților ilegale suspectate pe tot parcursul perioadei de planificare. Aceasta ilustrează cerințele la nivel tactic (densitatea și echipamentul patrulilor, densitatea și gradul de pregătire al unităților speciale de intervenție, disponibilitatea aeronavelor și a elicopterelor etc.) 105. Pe baza analizei de risc, patrulile echipate în mod corespunzător (terestre, maritime, aeriene) ar trebui să fie pregătite pentru urmărirea, reținere și/sau control în cazul oricăror mișcări depistate și al sosirilor și plecărilor de transporturi.	
106. Comunicări funcționale între patrulile, nave, aeronave și centrele de comandă/control.	Utilizarea radiourilor TETRA standard și a altor moduri criptate de comunicare.
107. Activitățile specifice domeniului de competență sunt sprijinite prin echipament mobil de control.	Patrulile mobile/navele au acces online la bazele de date și la exemplele de documente de călătorie (vize, informații privind ștampilele transfrontaliere etc.) Patrulile mobile/navele dețin unele dispozitive pentru a verifica documentele de călătorie (UV, lupă de cel puțin 10 x sau monomicroscop cu distanță focală variabilă.
4.2. Frontierele terestre	
108. Imigranții ilegali care trec frontiera ar trebui depistați cu eficiența corespunzătoare. 109. Supravegherea frontierelor și reținerea imigranților ilegali ar trebui să se efectueze prin intermediul patrulilor mobile și fixe sprijinite de mijloace tehnice: – patrulile care se deplasează cu automobile, motociclete, scutere de zăpadă, vehicule pentru orice fel de teren, cai etc. – dispozitive de vedere pe timp de noapte și camere termice – camere fixe și sisteme de alarmă cu senzori – cameră video/alarmă portabilă cu infraroșu și alte sisteme cu senzori – câini de serviciu în zonele de pădure – ambarcațiuni cu motor pe lacuri și râuri	Elicoptere și aeronave cu aripi fixe pentru supraveghere și sprijinirea patrulilor de pe teren.
110. Resursele pentru supraveghere ar trebui concentrate în zonele cu un grad ridicat de	Zona de frontieră este divizată în sectoare/secțiuni. Perioada de supraveghere a

risc, conform analizelor de risc.	fiecărui sector depinde de analiza de risc.
111. Frontiera din apropierea PTF ar trebui menținută sub supraveghere pentru a se depista persoanele care încearcă să ocolească PTF.	Frontiera din apropierea PTF este monitorizată cu camere video și/sau sistem de alarmă.
112. Ar trebui definiți timpii de reacție necesari pentru începerea urmăririi persoanelor care trec frontiera în mod ilegal în fiecare sector al frontierei (pe baza analizei de risc).	Unități mobile, echipe de reacție rapidă, elicoptere, ambarcațiuni cu motor, câini de serviciu etc. Planuri elaborate în prealabil, incluzând punctele cu personal permanent, pentru urmărirea persoanelor care trec frontiera în mod ilegal în diferite sectoare/secțiuni ale frontierei.
113. Cooperarea polițiștilor de frontieră cu populația locală.	Contacte constante cu populația locală și cu autoritățile competente. În timpul turelor, polițiștii de frontieră și liderii mențin contacte periodice cu rezidenții locali.
114. Colectarea tuturor dovezilor relevante pentru a se dovedi trecerea ilegală a frontierei statului în scopul readmisiei resortisanților țărilor terțe.	Proceduri stabilite în prealabil de colectare a dovezilor privind trecerea ilegală a frontierei, în conformitate cu acordurile bilaterale sau cu acordurile de readmisie ale CE.
<i>4.3. Frontierele maritime</i>	
115. Ar trebui să existe un sistem de supraveghere costieră dublat de o rețea de posturi de supraveghere a frontierelor maritime, pregătite să intervină rapid. Sistemul ar trebui susținut de un element aflat în largul mării: nave maritime de patrulare, aeronave cu aripi fixe și alte mijloace.	Sistem integrat de supraveghere și perspectiva comună asupra situației maritime cu toate autoritățile competente (poliția de frontieră, autoritățile navale, marina, paza de coastă etc.) Toate datele sunt înregistrate și stocate pentru o perioadă corespunzătoare. Situația este monitorizată într-un număr corespunzător de centre de comandă/control. Imaginea situației este compusă din informații obținute de la radare, nave maritime de patrulare, sisteme video de supraveghere, elicoptere și aeronave cu aripi fixe.
116. Toate navele care intră în apele teritoriale ar trebui depistate și identificate. Datele de identificare (denumirea navelor) ar trebui comparate cu informațiile generale privind navele cu risc.	Utilizarea sistemului automat de identificare, a sistemului comunitar de gestionare a traficului maritim, a sistemului de monitorizare a navelor de pescuit, a Centrului virtual pentru traficul regional maritim și a sistemului SSN („SafeSeaNet”).
117. Navele care sosesc ar trebui evaluate în conformitate cu analiza de risc.	Evaluarea se efectuează în centrele regionale/tactice de comandă/coordonare de către agenții de informații.

118.	După caz, navele verificate ar trebui interceptate de polițiștii de frontieră în larg. Se iau măsurile coercitive necesare.	Navele maritime de patrulare, navele de supraveghere a coastei sau ambarcațiuni de patrulare de la posturile de pază de coastă.
119.	Ar trebui luate măsurile necesare pentru a se împiedica accesul neautorizat în instalațiile portuare, pe navele ancorate și în zonele în care accesul este restricționat.	
4.4 Aeroporturile		
120.	Supravegherea la aeroporturi ar trebui pusă în aplicare în cooperare cu autoritățile aeroportuare.	
121.	Teritoriul și perimetrul aeroportului ar trebui supravegheate printr-un sistem de camere video.	Datele sunt puse la dispoziția poliției de frontieră și sunt utilizate în scopul cercetărilor privind infracțiunile penale etc.
122.	Polițiștii de frontieră ar trebui să controleze sistemul și să aibă acces la imaginile video.	
123.	Toate datele sistemului video ar trebui înregistrate, iar informațiile ar trebui stocate pe o perioadă de timp corespunzătoare.	
124.	Ar trebui să existe patrule în interiorul perimetrului aeroportului.	
125.	Ar trebui să existe patrule în interiorul zonei de tranzit.	Patrulele primesc indicații de la agentul de informații (depistarea persoanelor care trebuie verificate). În funcție de analiza de risc, prezența patrulelor în ținută civilă.
5. Analiza de risc și informațiile privind criminalitatea		
126.	Sistemul de informații strategice organizează toate informațiile și generează o imagine a situației din punct de vedere strategic (fenomene de interes și factori subiacenți). Informațiile strategice sunt folosite pentru a întocmi statistici, tendințe și descriptori calitativi.	Polițiștilor de gardă de la nivel local le sunt furnizate sistematic, prin mijloace electronice speciale, rapoarte săptămânale și lunare referitoare la analiza de risc, precum și studii de caz. Există proceduri pentru întocmirea și raportarea statisticilor la toate nivelurile (central, regional și local).
127.	Analiza strategică a riscului analizează informațiile strategice de bază. Aceasta extrage schimbările potențiale și propune	Utilizarea instrumentelor Frontex pentru analiza de risc.

	politici. Analistii trebuie să fie pe deplin informați în legătură cu paradigmele, interesele, amenințările și riscurile fundamentale.	
128.	Informațiile operaționale conectează informațiile operaționale culese de pe teren și informațiile strategice într-un context operațional valid (input și output în ambele direcții).	Profilurile practice și indicatorii de risc care vor fi utilizați de patrurile și agenții care efectuează verificările la frontiere sunt realizate de agenți de informații cu o formare specială.
129.	Analize calitative și cantitative ale mediului operațional, obiecte de activitate și rezultatele activității proprii. Analiză operațională pentru a obține informații corecte privind situația de pe teren, pentru a se facilita direcționarea optimă a resurselor. Ar trebui acordată o atenție deosebită lacunelor, atunci când sistemul nu funcționează.	Analiza operațională este efectuată și menținută la sediile regionale prin instrucțiuni și metode uniforme.
130.	Informațiile tactice (de pe teren) ar trebui să conecteze lucrătorii de pe teren la sistemul de informații. Fluxul de date ar trebui să fie bidirecțional (input și output).	O rețea de informații a poliției de frontieră.
131.	Realizarea profilurilor ar trebui să clasifice obiectele activității în scopul unei direcționări și intensități optime a măsurilor luate la nivel tactic.	
132.	Informațiile privind indicatorii de risc, profilurile de risc și <i>modus operandi</i> tipic al criminalității transfrontaliere ar trebui furnizate în mod sistematic agenților de la nivel local.	Profilurile sunt păstrate în baze de date (mediu electronic) și sunt puse la dispoziția polițiștilor de frontieră sub o formă ușor de utilizat. De exemplu, liste „top 10”.
133.	Ar trebui să existe o unitate responsabilă cu analizele de risc la nivel național și la nivel regional sectorial, iar agenți de informații la nivel local.	Reuniuni periodice și formare coordonată la nivel central din partea unității responsabile cu analizele de risc.
		Polițiștii de frontieră de la PTF portuare participă la identificarea posibilelor amenințări la bunuri și infrastructură și a probabilității concretizării acestora, pentru a stabili și a clasifica în funcție de prioritate măsurile de securitate, conform planurilor de securitate prevăzute în Codul ISPS
6. Depistarea și cercetarea infracțiunilor transfrontaliere în coordonare cu toate autoritățile competente de aplicare a legii		
134.	Ar trebui să existe cooperare pentru depistarea și cercetarea infracțiunilor transfrontaliere, a migrației ilegale, a traficului de stupefiante, de arme, de muniție, de vehicule și de bunuri furate, precum și a utilizării documentelor falsificate și furate.	Grupuri comune de informații și de cercetare privind criminalitatea. Utilizare comună a bazelor de date. Baze de date comune. Analize comune de risc la toate nivelurile. Reuniuni și programe de formare comune.

135. Ar trebui să existe o distincție clară a principalelor autorități competente pentru fiecare tip de infracțiune transfrontalieră.	
136. Ar trebui să se recurgă la interogarea tuturor imigranților ilegali depistați pentru a se identifica rutele, traficanții, facilitatorii și alte aspecte relevante (de ex. pentru a afla prețul plătit facilitatorilor pentru organizarea trecerilor ilegale).	
137. Imigranții ilegali ar trebui înregistrați înainte de a se lua măsurile eventuale de refuz al intrării, de îndepărtare sau de readmisie.	Inclusiv stocarea datelor biometrice.
7. Măsurile în țările terțe de tranzit și de origine	
138. Ar trebui să existe o cooperare corespunzătoare bilaterală și multilaterală cu autoritățile poliției de frontieră din țările terțe de tranzit și de origine.	Reuniuni anuale (sau bianuale) la cel mai înalt nivel. Cooperarea constă din: – schimbul de informații privind imigrația ilegală – reuniuni între experți – formare comună, de ex. pentru specialiștii în documente. Reuniuni și schimburi de informații între aeroporturi și porturi.
139. Personalul consular al statelor membre ar trebui să fie format pentru a recunoaște documentele de călătorie false și pentru a identifica indicatorii de risc pe care îi prezintă solicitanții de vize.	Prezența ofițerilor de legătură ai poliției de frontieră (de ex. în calitate de consilieri în materie de documente) în consulatele importante. Ofițerii de legătură sunt formați cu privire la identificarea profilurilor și a documentelor false și dețin dispozitivele necesare pentru a examina documentele de călătorie. Ofițerii de legătură au acces la SIS, la VIS și la bazele de date naționale relevante, conform legislației naționale și propriilor responsabilități. Ofițerii de legătură dețin cele mai recente cunoștințe centralizate și cele mai performante dispozitive pentru a examina documentele.

140. Ar trebui să se coopereze cu companiile de transport aerian, maritim și rutier relevante.	Formare și reuniuni periodice de cooperare cu companiile de transport și poliția de frontieră.
141. Ar trebui să se coopereze cu ofițerii de legătură ai statelor membre aflați în aceeași țară sau regiune terță.	Rețea a ofițerilor de legătură.
8. Cooperarea cu țările terțe învecinate	
142. Îmbunătățirea securității frontierelor ar trebui să reprezinte obiectivul cooperării cu țările terțe învecinate.	Patrulare comune/mixte cu autoritățile competente din țara terță învecinată. Cooperare strânsă cu autoritățile responsabile de verificările la frontiere în zone specifice (de ex., verificări simultane în trenurile aflate în deplasare), în conformitate cu legislația UE și cea națională.
143. Ar trebui să se coopereze cu țările terțe învecinate la toate nivelurile (central, regional și local). 144. Cooperarea ar trebui realizată prin stabilirea unor mecanisme de lucru corespunzătoare, precum schimbul de informații, canale de comunicare adecvate, puncte de contact la nivel local, proceduri de urgență și un mod obiectiv de tratare a incidentelor pentru a se evita disensiunile politice.	Conceptul de delegat la frontieră, care presupune cooperarea bilaterală în domeniul gestionării frontaliere între polițiștii de frontieră ai două țări, pe baza unei structuri și a unor proceduri recunoscute în mod oficial. Acest concept include: – șefii regionali care îndeplinesc atribuțiile de delegat la frontieră – schimbul de informații – consultări neprevăzute – cercetări comune – formare și operațiuni comune – etc. Reuniuni anuale la cel mai înalt nivel. Grupuri de lucru permanente competente nivel la regional. Reuniuni și operațiuni comune periodice și ad hoc la nivel local (punctele de trecere a frontierei și frontiera verde).
145. Ar trebui să se schimbe informații privind situațiile legate de trecerea ilegală a frontierelor sau de criminalitatea transfrontalieră.	Evaluări comune ale amenințărilor și riscurilor. Proceduri comune pentru diferite situații, testate în mod periodic.

9. Măsurile de control în spațiul de liberă circulație, inclusiv returnarea	
146. Supravegherea resortisanților țărilor terțe ar trebui să fie proporțională și planificată în funcție de analiza de risc.	Analiză de risc comună cu autoritățile competente (autoritățile din domeniul imigrației, fiscalității și muncii, poliția, vama, poliția de frontieră).
147. Ar trebui să existe măsuri sistematice și planificate în vederea depistării resortisanților țărilor terțe cu ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru.	
148. Reținerea imigranților ilegali ar trebui efectuată sistematic. – identificarea și înregistrarea imigranților – recunoașterea victimelor infracțiunilor, a traficului de persoane și a exploatării – măsuri suficiente de îndepărtare sau de expulzare – primirea solicitărilor de azil	Inclusiv înregistrarea amprentelor digitale.
10. Cooperarea dintre agenții pentru gestionarea frontierelor (poliția de frontieră, vama, poliția, securitatea națională și alte autorități competente)	
149. Ar trebui să existe o cooperare periodică între agenții la toate nivelurile. Ar trebui să aibă loc reuniuni periodice între șefii serviciilor în care sunt decise inițiativele-cheie ale anului, obiectivele și liniile directoare. Aceste decizii sunt elaborate în detaliu în cadrul reuniunilor de planificare care au loc între șefii de la nivel regional. Programul calendaristic efectiv al operațiunilor comune, al activităților și al altor măsuri este pus în aplicare în cadrul reuniunilor dintre șefii locali.	Existența unui comitet permanent pentru coordonarea cooperării dintre agenții. Președinție prin rotație asigurată de participanți. Comunicații radio comune (de ex. TETRA). Centre comune pentru analiza de risc. Analiză de risc comună. Grupuri comune de informații și anchete privind criminalitatea prealabile procesului. Utilizare comună a bazelor de date. Patrule comune la frontierele verzi și albastre. Menținerea și îmbunătățirea CNC.
150. Repartizarea atribuțiilor între autorități ar trebui să fie clară. Ar trebui evitată duplicarea atribuțiilor.	
151. Ar trebui puse în aplicare acorduri comune de lucru la PTF.	Principiul ghișeului unic la PTF al frontierei terestre. (Polițistul de frontieră și agentul vamal lucrează împreună.) Participare la reuniunile de informare ale altor autorități, cu ocazia schimbului de tură.

11. Cooperarea dintre statele membre	
152. Ar trebui să existe o cooperare practică și pragmatică bilaterală și multilaterală între statele membre învecinate, care să includă analize, planuri și acțiuni concrete în vederea soluționării problemei imigrației ilegale și a criminalității transfrontaliere.	Grupuri/centre comune de informații privind criminalitatea și analiza de risc în statele membre învecinate. Planuri anuale concrete de acțiune, nu numai la nivelul autorităților centrale, ci și la nivelul autorităților regionale și locale.
153. Ar trebui pusă în aplicare cooperarea cu statele membre învecinate privind supravegherea maritimă.	Punerea în aplicare a conceptului de rețea europeană de patrulare (REP).
154. Polițiștii de frontieră ar trebui să participe în cooperare cu Frontex și în cadrul acesteia. – Stabilirea, menținerea și dezvoltarea ulterioară a unui punct național de contact Frontex. – Participarea la reuniunile Frontex privind gestionarea frontierelor. – Stabilirea și dezvoltarea ulterioară a forței RABIT.	Participare activă la activitățile coordonate ale Frontex. – Participare la operațiunile comune de la frontierele terestre și maritime și aeroporturi. – Utilizarea rezultatelor obținute grație proiectelor privind cele mai bune practici desfășurate de Frontex și de statele membre. – Participare în cadrul diferitelor reuniuni: FRAN, PRN, cercetare și dezvoltare etc. – Punerea în aplicare a unui trunchi comun al planului de învățământ și a unei zi de formare UE. – Desfășurarea experților naționali detașați la Frontex. – Înregistrarea echipamentului în Inventarul centralizat al echipamentului tehnic disponibil (CRATE). – Instituirea și menținerea unei rezerve FJST. – Desfășurarea agenților invitați în punctele focale ale altor state membre. – Asigurarea unui punct unor puncte de convergență în propria țară.
12. Coordonarea și coerența activităților statelor membre și ale instituțiilor și altor organisme ale Comunității și ale Uniunii.	
155. Ar trebui să existe o repartizare clară a atribuțiilor în statele membre în ceea ce privește cooperarea cu organismele UE și cooperarea în cadrul acestora, precum și cu părțile interesate.	Asigurarea faptului că punctul de vedere operațional este luat în considerare în cadrul grupurilor de lucru competente ale Consiliului.

13. Prevenirea corupției	
156. Ar trebui puse în aplicare măsuri anticorupție, conform strategiilor naționale anticorupție.	Salariile polițiștilor de frontieră se află la un nivel competitiv. Rotația șefilor de la un post la altul. Angajarea suplimentară din afara poliției de frontieră este reglementată.
157. Nu ar trebui să existe posibilitatea de împiedicare, la oricare nivel, a efectuării verificărilor amănunțite a anumitor persoane, profiluri, companii de transport etc.	
158. Ar trebui să existe posibilitatea ca unitățile mobile să efectueze operațiuni inopinate, independent de conducerea locală, în zonele în care corupția este un fenomen obișnuit.	
159. Ca regulă generală, ar trebui să existe cel puțin doi agenți prezenți la fiecare PTF, inclusiv la PTF cu mic trafic de frontieră (de ex. un polițist de frontieră și un agent vamal).	Verificările la frontiere sunt monitorizate și înregistrate. Aceste înregistrări ar putea fi utilizate în cadrul cercetărilor penale, de exemplu în cazul acuzării pasagerilor de tentativă de mituire. Pasagerii nu pot alege culoarul în funcție de identitatea agentului de la cabină (ex. geamuri fumurii). Polițiștii de frontieră nu își cunosc atribuția exactă înainte de intrarea în tură. Rotația turelor la anumite intervale de timp.
160. Ar trebui să existe o unitate de audit intern pentru poliția de frontieră.	Se organizează inspecții inopinate.
161. Ar trebui să existe un cod de conduită pentru polițiștii de frontieră, de exemplu pentru a se evita situațiile de corupție sau care ar putea duce la corupție.	Organizarea unor sesiuni de formare cu privire la codul de conduită.

3. PARTEA A DOUA: RETURNAREA ȘI READMISIA

A. INTRODUCERE - MĂSURI DE RETURNARE ȘI DE READMISIE PENTRU COMBATEREA MIGRAȚIEI ILEGALE

Soluționarea problemei imigrației ilegale a resortisanților țărilor terțe a reprezentat unul dintre principalele principii ale politicii comune în domeniul migrației, încă de la începutul punerii sale în aplicare.

Resortisanții țărilor terțe intră pe teritoriile statelor membre prin trecerea ilegală a frontierelor terestre, maritime sau aeriene. Adeseori, aceștia utilizează documente contrafăcute sau sunt ajutați de călăuze care facilitează migrația ilegală. Însă, există și o altă categorie de resortisanți ai țărilor terțe care intră legal în spațiul Schengen prin utilizarea unor vize valabile sau prin trecerea fără viză a frontierelor și care își prelungesc apoi șederea în mod ilegal sau care își modifică obiectivul fără a înștiința autoritățile competente și fără a primi permisiunea din partea acestora. Cea de a treia categorie de imigranți ilegali este alcătuită din resortisanții țărilor terțe care solicită statutul de refugiați într-o țară Schengen și care rămân ulterior în această țară chiar dacă cererile le-au fost respinse de autoritățile naționale competente.

Pentru a se menține credibilitatea politicii comune în domeniul migrației, ar trebui luate unele măsuri mai eficiente împotriva categoriilor de migranți menționate anterior în vederea returnării permanente a acestora în țările de origine sau de reședință, atât timp cât le este interzisă intrarea conform legii.

Extinderea spațiului Schengen creează o situație în care sarcina combaterii migrației ilegale, adică toate activitățile legate de procedurile de returnare și de readmisie, revine țărilor cu granițe Schengen externe. Acest lucru înseamnă că la baza activității de combatere eficientă a migrației ilegale într-un spațiu atât de vast fără controale interne la frontiere ar trebui să se afle solidaritatea, încrederea reciprocă și cooperarea eficientă între autoritățile competente ale statelor membre. Resursele financiare disponibile prin intermediul diferitelor instrumente financiare ale UE ar trebui utilizate în scopul facilitării cooperării dintre statele membre în domeniul politicii de returnare. În plus, Agenția Frontex ar trebui să ofere tot sprijinul posibil în acest sens, conform mandatului său.

Atunci când se iau decizii și se aleg măsurile care trebuie utilizate pentru combaterea migrației ilegale, nu trebuie uitat că migranții ilegali trebuie tratați omenește și cu respect, în special dacă este vorba despre victime ale traficului de persoane care au fost ulterior exploatate de angajatorii lor. Din acest motiv, respectarea drepturilor fundamentale și a principiului nereturnării este una dintre prioritățile politicii comune în domeniul migrației.

Atunci când se recurge la returnări, este de asemenea foarte important să se respecte regula privind acordarea priorității returnărilor voluntare, cu precădere celor susținute de diferite programe special concepute în acest scop, față de returnările care ar trebui efectuate în ultimă instanță. De aceea, este foarte important ca părțile implicate să primească cât mai multe informații posibil cu privire la tipul de sprijin care poate fi acordat celor care decid să se întoarcă din partea organizațiilor specializate în aceste chestiuni (de ex. OIM). Pe termen lung, cu cât se recurge la aceste tipuri de returnare, cu atât acestea vor fi mai eficiente.

Un alt factor deosebit de important pentru executarea cu eficacitate a returnărilor este verificarea pozitivă, prin toate mijloacele legale posibile, a naționalității și identității persoanelor care trebuie returnate și care nu posedă documente de călătorie corespunzătoare. Un document de călătorie european eliberat pentru persoanele supuse procedurii de îndepărtare reprezintă o soluție care poate fi utilizată pentru simplificarea procedurii de returnare.

Statele membre, Consiliul și Parlamentul European au elaborat norme comune în acest sens. În perioada 2005-2008, au fost realizate progrese cu privire la elaborarea unei directive a Parlamentului European și a Consiliului de definire, pentru toate statele membre ale UE, a unor standarde și proceduri comune de îndepărtare menite a fi utilizate în cazul resortisanților statelor membre cu ședere ilegală pe teritoriul Uniunii. Prin această directivă se urmărește crearea unor norme comune privind returnarea, îndepărtarea, utilizarea forței în limite rezonabile, modalitatea de luare în custodie publică, precum și introducerea unei interdicții de intrare pentru migranții ilegali.

În scopul îmbunătățirii eficacității activităților privind returnarea, Comisia Europeană, acționând în conformitate cu mandatele primite din partea Consiliului, își continuă eforturile în sensul încheierii altor acorduri privind readmisia cu țările terțe, inclusiv cu țările limitrofe teritoriului Uniunii sau cu țările cu o mare presiune din punct de vedere al migrației.

Obiectivul prezentului document este de compila experiența statelor membre cu privire la returnare și readmisie și de a descrie cele mai bune practici în acest sens. Acesta va contribui la unificarea procedurilor legate de organizarea returnărilor migranților ilegali și la sporirea eficacității returnărilor.

Conținutul acestei părți a Catalogului Schengen privind aspectele care trebuie reglementate prin Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală se aplică cu titlu provizoriu. Acesta nu afectează în niciun fel interpretarea și transpunerea dispozițiilor directivei și nici nu anticipează rezultatele viitoarelor documente de orientare ale Comisiei, care pot fi elaborate cu privire la chestiunile reglementate prin această directivă. În perspectiva pregătirii acestor documente de orientare, Comisia nu susține conținutul actualelor recomandări și cele mai bune practici.

B. PREZENTARE DETALIATĂ A RECOMANDĂRILOR ȘI CELOR MAI BUNE PRACTICI

1. PREZENTARE GENERALĂ A ACTELOR JURIDICE INTERNAȚIONALE ȘI COMUNITARE RELEVANTE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
1. Măsurile de returnare ar trebui să rămână conforme dreptului aplicabil și ar trebui să se aplice pe baza dispozițiilor prevăzute în următoarele acte juridice internaționale: - Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 - Convenția Organizației Națiunilor Unite privind statutul refugiaților din 28 iulie 1951, semnată la Geneva și Protocolul din 31 ianuarie 1961, semnat la New York, care completează convenția - Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului din 20 noiembrie 1989 - Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene din 7 decembrie 2000 - Orientările privind returnarea forțată, adoptate de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 4 mai 2005 - Convenția ONU împotriva torturii și a altor pedepse ori tratamente cu cruzime, inumane sau degradante din 10 decembrie 1984 - Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune - Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) - Directiva 2003/110/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind asistența	

la tranzit în cadrul măsurilor de îndepărtare pe cale aeriană - Directiva 2001/40/CE a Consiliului din 28 mai 2001 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de îndepărtare a resortisanților țărilor terțe - Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind standardele și procedurile comune aplicate în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe a căror ședere este ilegală - Decizia 2004/573/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind organizarea de zboruri comune pentru expulzarea de pe teritoriul a două sau mai multe state membre a resortisanților țărilor terțe care fac obiectul măsurilor individuale de expulzare - Decizia 2004/191/CE a Consiliului din 23 februarie 2004 de stabilire a criteriilor și sistemelor practice de compensare a dezechilibrelor financiare care rezultă din aplicarea Directivei 2001/40/CE privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor de expulzare a resortisanților țărilor terțe Aplicarea măsurilor și procedurilor este indispensabilă pentru returnarea migranților ilegali în baza dispozițiilor legale menționate în mod direct sau, atunci când este cazul, în baza includerii acestora în dreptul intern. Dispozițiile acquis-ului Schengen trebuie incluse în dreptul intern în măsura în care este necesar, în termenele prevăzute în aceste dispoziții.	
---	--

2. PROTECȚIA ÎMPOTRIVA ÎNDEPĂRTĂRII	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
2. Aplicarea principiului nereturnării pentru protejarea persoanelor, în special a refugiaților, împotriva returnării acestora în locurile în care viața și libertatea acestora ar fi amenințată.	Identificarea rapidă a persoanelor în cazul cărora se impune în mod justificat aplicarea principiului nereturnării. Monitorizarea continuă a situației din țările terțe.
3. Respectarea dreptului de a solicita protecție.	Respectarea declarațiilor verificate ale resortisanților țărilor terțe care solicită protecție.
4. Respectarea garanțiilor referitoare la drepturile omului în timpul perioadei de luare în custodie publică și a procesului de returnare a migranților ilegali.	Crearea unor condiții corespunzătoare în centrele de cazare. Asigurarea posibilității de contactare a organizațiilor internaționale și neguvernamentale competente în ceea ce privește resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

3. PROCEDURILE APLICATE ÎN CAZUL UNOR CATEGORII SPECIALE DE RESORTISANȚI AI ȚĂRILOR TERȚE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
5. În ceea ce privește familiile, ar trebui respectat principiul unității.	În măsura posibilului, se ia în calcul integritatea familiei atunci când se recurge la returnarea unei familii în țara de origine.
6. Atunci când se recurge la procedura privind un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală, care are ca efect o decizie de returnare în țara de origine sau de reședință permanentă, această persoană trebuie să primească îngrijiri speciale dacă există dovezi ca a fost victima traficului de persoane.	Atunci când se recurge la procedura de returnare a unui resortisant al unei țări terțe, sunt recomandate discuțiile cu persoanele din grupurile de risc, pentru a se stabili dovezi privind posibilitatea ca acestea să fi fost victime ale traficului de persoane. Oferirea unor programe speciale destinate victimelor traficului de persoane, care includ asistența, protecția și ajutorul psihologic din partea profesioniștilor. Este important ca aceste persoane să nu fie plasate în centre de cazare înainte de returnare, dacă acest lucru nu este absolut necesar. Stabilirea cooperării cu alte instituții implicate în ajutarea victimelor traficului de persoane.
7. Persoanele a căror condiție psihofizică indică posibilitatea unor experiențe anterioare traumatizante, ar trebui tratate cu extremă atenție.	Se oferă ajutor imediat pentru această categorie a resortisanților țărilor terțe, care include accesul la îngrijiri medicale și psihologice corespunzătoare. Se analizează cu atenție posibilitatea de luare în custodie a acestor persoane și, dacă acestea sunt luate în custodie, sunt asigurate mijloace de protecție.
8. Procedurile în cazul persoanelor cu handicap ar trebui să țină seama de necesitățile care decurg din starea de sănătate a acestora.	Adaptarea centrelor de cazare astfel încât să se satisfacă necesitățile persoanelor cu handicap. Se oferă un ajutor deosebit și accesul la îngrijiri medicale resortisanților cu handicap ai țărilor terțe. Se asigură îngrijirea necesară în timpul procedurii de returnare și se informează țara de origine în legătură cu returnarea.

9. În cadrul procedurii abordate în cazul minorilor neînsoțiți, ar trebui să se țină seama de situația specială a acestei categorii a resortisanților țărilor terțe.	Examinarea amănunțită a resortisanților țărilor terțe care declară că sunt minori pentru a ascunde faptul că de fapt nu mai sunt minori. Plasarea unui minor neînsoțit în îngrijirea unui tutore. Se evită practica plasării minorilor în centre de cazare înainte de returnare, în favoarea altor măsuri de protecție pentru efectuarea procedurii de returnare, inclusiv a punerii în aplicare a deciziei luate. Este preferabil ca minorii menționați anterior să fie plasați în centre corespunzătoare conduse de instituții competente.
10. Este necesar să se întreprindă măsurile necesare menite să asigure îngrijirea și protecția corespunzătoare a minorilor neînsoțiți.	Asigurarea îngrijirii din partea unui tutore desemnat în timpul procedurii de returnare a minorilor sau contactarea familiei acestora înainte de returnare. Inițierea și/sau menținerea cooperării cu organizațiile neguvernamentale și instituțiile implicate în problema minorilor neînsoțiți. Cursurile de formare și seminarele speciale pentru reprezentanții instituțiilor competente, care acoperă problematica protecției și îngrijirii minorilor neînsoțiți, au un efect benefic.

4. DECIZIILE DE RETURNARE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
11. Deciziile de returnare ar trebui luate în scris, precizând temeiul juridic și cuprinzând o justificare în care este definită situația curentă a persoanei în cauză, precum și dreptul la o cale de atac împotriva deciziei.	În conformitate cu prevederile acquis-ului Schengen, definirea strictă, în conformitate cu dispozițiile aplicabile comune, a normelor detaliate privind procedurile, principiile, condițiile și efectele emiterii deciziilor de returnare, precum și exceptarea de la aceste decizii a persoanelor aflate în situație de ședere ilegală.
12. Ar trebui garantată punerea în aplicare voluntară a deciziilor de returnare în termenele definite, cu posibile excepții, în special atunci când siguranța statului și ordinea publică sunt puse în joc.	Punerea în aplicare a deciziilor de returnare voluntară privind resortisanții țărilor terțe, inclusiv acordarea de sprijin și de asistență din partea programelor speciale și instituțiilor.
13. Conținutul deciziei de returnare poate include costurile aproximative generate de returnarea persoanei în cauză. În decizia de returnare trebuie să se specifice cui îi revine responsabilitatea de a acoperi aceste costuri. Recuperarea costurilor ar putea face obiectul unei proceduri distincte.	În cazul punerii în aplicare a deciziilor de returnare, utilizarea tuturor mijloacelor legale pentru a obține plata costurilor generate de procedura de returnare de la angajatorii care au angajat imigranții în mod ilegal, de la persoanele sau instituțiile care i-au invitat, de la transportatorii și de la resortisanții țărilor terțe înșiși.
14. Resortisantul unei țări terțe care este supus procedurii de returnare ar trebui să fie informat în legătură cu conținutul deciziei de returnare într-o limbă pe care o poate înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege.	Stabilirea limbii pe care persoana poate să o înțeleagă sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege, în timpul procedurii de returnare sau al oricărei alte proceduri. Este util să se întocmească formate standard ale deciziilor de returnare în limbile principale ale resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.
15. Deciziile de returnare ar trebui să cuprindă și sancțiuni, sub forma unei interdicții de intrare pe o perioadă de timp determinată, în funcție de motivele care au cauzat emiterea acestora.	Furnizarea instrumentelor corespunzătoare care rezultă din legislația națională și/sau a UE în scopul executării sancțiunilor, precum un sistem de informații disponibil la frontiere, înregistrarea persoanelor supuse unei interdicții de intrare de autoritățile polițienești, judiciare și de autoritățile din domeniul migrației. Aplicarea corespunzătoare a interdicției de intrare astfel cum a fost pusă în aplicare de alte state membre, pentru a se evita situația în care, deși motivele care duc la o decizie de returnare sunt identice, durata interdicției de intrare diferă foarte mult.

5. REȚINEREA UNUI RESORTISANT AL UNEI ȚĂRI TERȚE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
16. Resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ar trebui reținuți într-un mod care să garanteze respectarea demnității și a drepturilor fundamentale ale persoanei reținute.	Oferirea persoanelor reținute de informații privind drepturile și obligațiile lor într-o limbă pe care o pot înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțeleg. Furnizarea imediată de informații privind temeiurile juridice ale arestării. Furnizarea imediată de examinare și îngrijire medicală atunci când este nevoie și/sau se impune prin lege. Plasarea persoanei reținute în încăperi special adaptate și desemnate în acest sens, care sunt conforme cu normele de securitate și de igienă.

6. LUAREA ÎN CUSTODIE PUBLICĂ A RESORTISANȚILOR ȚĂRILOR TERȚE ÎN CENTRE DE CAZARE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
17. Șederea unui resortisant al unei țări terțe într-un centru de cazare ar trebui luată în considerație în ultimă instanță, iar durata acesteia ar trebui să fie cât de redusă posibil în scopul executării returnării; aceasta ar trebui să reprezinte, atunci când se consideră că este necesar, cel mai eficace mod de pregătire și desfășurare a procesului de îndepărtare sau de executare a deciziei de returnare care a fost luată în prealabil. Luarea în custodie publică nu ar trebui tratată ca o pedeapsă.	O autoritate îndreptățită să decidă luarea în custodie publică și/sau o instanță judiciară ar trebui să fie unica autoritate care să decidă plasarea unui resortisant al unei țări terțe într-un centru de cazare. Examinarea fiecărui caz în mod individual. Garantarea dreptului resortisanților țărilor terțe de a de a ataca hotărârea instanței sau a autorității competente. Revizuirea imediată a hotărârii instanței sau a autorității, dacă este imposibil să se execute decizia de returnare din motive legale, tehnice sau din alte motive.
18. Resortisanții țărilor terțe plasați în centre de cazare ar trebui să aibă acces la informații din domeniul asistenței juridice, precum și referitoare la alte drepturi, pe tot parcursul șederii lor într-un centru de cazare. Aceștia ar trebui informați și în legătură cu obligațiile care le revin.	Informarea unui resortisant al unei țări terțe în legătură cu drepturile și obligațiile sale și furnizarea regulamentelor legale privind centrele de cazare, într-o limbă pe care persoana poate să o înțeleagă sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege. Oferirea acestor informații imediat după sosirea în centrele de cazare. Organizarea de vizite periodice din partea organizațiilor neguvernamentale care furnizează asistență juridică în centrele de cazare și informarea resortisanților țărilor terțe în legătură cu posibilitatea de a le consulta.
19. Resortisanții țărilor terțe care urmează să fie îndepărtați nu trebuie plasați împreună cu persoane condamnate sau cu persoane suspecte de a fi comis o infracțiune.	În măsura posibilului, închirierea de centre de cazare în incintele desemnate în acest scop.
20. Normele și condițiile centrelor de cazare, precum și condițiile de luare în custodie publică ar trebui standardizate.	În măsura posibilului, definirea normelor și condițiilor pentru centrele de cazare, precum și a condițiilor de luare în custodie publică conform dreptului intern.

21. Minorii, în special minorii neînsoțiți, ar trebui plasați în aceste centre numai dacă nu există o altă posibilitate de desfășurare eficace a procedurii de returnare în condiții garantate.	Desemnarea, în cadrul incintelor, a unor încăperi separate pentru minorii neînsoțiți pentru a se evita contactul cu adulții care nu sunt membri de familie. Garantarea accesului la educație elementară pentru minorul plasat într-un centru de cazare. Furnizarea, în infrastructura centrelor de cazare, a unor locuri pentru educație, recreare, sport și alte activități de destindere.
--	--

7. IDENTIFICAREA ȘI ELIBERAREA DOCUMENTELOR DE CĂLĂTORIE PROVIZORII	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
22. Ar trebui găsite metode alternative, altele decât contactul tradițional cu misiunile diplomatice ale țărilor de origine ale imigranților ilegali, pentru verificarea naționalității și a identității resortisanților țărilor terțe care trebuie îndepărtați.	Sunt utile inițierea și stabilirea unei cooperări strânse cu autoritățile responsabile de aceste chestiuni în țara din care au sosit imigranții ilegali și/sau din țara de origine. Organizarea unor vizite ale experților din cadrul autorităților menționate anterior în scopul verificării naționalității și a identității resortisanților țărilor terțe care urmează să fie îndepărtați. Stabilirea unei cooperări cu misiunile diplomatice din țara de origine, în vederea verificării naționalității și a identității. Stabilirea procedurilor de verificare prealabilă a naționalității și a identității declarate de resortisanții țărilor terțe prin organizarea de întrevederi cu experți în domeniul lingvistic și cultural, care sunt în măsură să verifice declarațiile făcute de resortisanții țărilor terțe. Stabilirea unei baze de date cu informațiile necesare în scopul verificării naționalității migranților ilegali din țările terțe. Găsirea unor soluții împreună cu autoritățile țărilor terțe cu privire la posibilitatea de utilizare a documentelor europene de călătorie dacă cetățenia persoanei este confirmată fără ambiguitate și dacă se poate efectua o verificare amănunțită la frontiera țării de returnare.
23. Consolidarea cooperării în domeniul confirmării naționalității și a identității persoanelor returnate.	Utilizarea rețelei ICONET ca instrument de lucru în domeniul legat de returnare, inclusiv operațiunile comune de returnare. Participarea activă în rețeaua punctelor de contact direct cu privire la chestiuni legate de returnare și îndepărtare, care au responsabilitatea de a obține documente de călătorie, coordonate de Agenția Frontex.

	Găsirea unei abordări comune și uniforme cu privire la procedurile de confirmare a naționalității și a identității persoanelor returnate aplicate de țările terțe. Organizarea și participarea în misiuni comune în țările terțe în scopul găsirii unor proceduri eficiente pentru verificarea naționalității și a identității, cofinanțate și de UE. Cooperare cu alte state membre în ceea ce privește organizarea vizitelor experților (în identificarea etniilor) din țările terțe, care ar putea contribui la confirmarea naționalității și a identității imigranților ilegali.
--	---

8. ACORDURILE DE READMISIE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
24. Inițierea și consolidarea cooperării bilaterale și multilaterale a UE, în special cu țările de origine ale imigranților ilegali sau cu țările de tranzit, în vederea facilitării procedurilor de îndepărtare a resortisanților țărilor terțe.	Încheierea unor acorduri de readmisie sau a unor înțelegeri la nivel operațional (de ex. un memorandum de înțelegere), care să contribuie la sporirea eficienței returnărilor.
25. Inițierea de noi metode pentru punerea în aplicare eficace a acordurilor sau a modalităților de readmisie.	Stabilirea unei cooperări directe la nivel operațional cu autoritățile țărilor terțe responsabile de chestiunile privind migrația ar constitui un mijloc eficace de punere în aplicare a acordurilor de readmisie. Vizite ale experților din țările cu obligații în temeiul acordurilor sau înțelegerilor de readmisie, pentru a se verifica naționalitatea și identitatea resortisanților țărilor terțe supuși îndepărtării.
26. Monitorizare permanentă a fezabilității acordurilor aflate în vigoare.	Reuniuni periodice la nivel operațional pentru evaluarea dispozițiilor acordurilor sau înțelegerilor. Recurgerea deplină la grupurile de lucru actuale sau la alte foruri în scopul schimbului de informații în aceste privințe.

9. ÎNDEPĂRTAREA	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
27. Îndepărtarea ar trebui utilizată în ultimă instanță pentru a asigura punerea în aplicare a deciziei de returnare.	Stabilirea unor puncte de contact în țările de tranzit pentru facilitarea îndepărtărilor atât pe cale aeriană, cât și pe cale terestră. Punerea în aplicare a acestor operațiuni de personal instruit cu privire la utilizarea măsurilor coercitive și la drepturile omului, posedând cunoștințe elementare de limbi străine. Utilizarea celor mai bune practici pentru îndepărtarea de către autoritățile competente a resortisanților țărilor terțe identificați de Frontex, inclusiv a regulamentelor privind siguranța. Cooperarea strânsă cu transportatorii aerieni civili este esențială.
28. Îndepărtarea ar trebui sprijinită prin cooperare internațională.	Operațiunile comune de returnare sunt utile pentru sporirea eficacității îndepărtării. Intensificarea cooperării cu Agenția Frontex. Este crucial să se utilizeze ICONET pentru schimbul de informații, în scopul menținerii unei cooperări eficiente. Stabilirea unor puncte de contact în cadrul statelor membre.
29. Operațiunile de îndepărtare ar trebui efectuate astfel încât să se asigure respectarea drepturilor omului și a demnității umane.	Elaborarea și intensificarea cursurilor de formare pentru personalul de escortă, în care să se sublinieze aspectele legate de drepturile omului și demnitatea umană. Luarea în considerație cu seriozitate a aspectelor privind diversitatea culturală și religioasă.

10. FACILITAREA RETURNĂRILOR VOLUNTARE ASISTATE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
30. Returnările voluntare asistate ar trebui să reprezinte o opțiune pentru returnarea resortisanților țărilor terțe.	Este crucial să se distribuie resortisanților țărilor terțe informații cu privire la normele și principiile returnărilor voluntare asistate. Crearea unor programe în scopul organizării și al efectuării returnărilor voluntare asistate în cooperare cu organizațiile internaționale și cu organizațiile neguvernamentale, cu utilizarea finanțării UE corespunzătoare. Cooperarea cu organizațiile internaționale sau cu organizațiile neguvernamentale în scopul promovării returnărilor voluntare asistate. Desfășurarea unei campanii de informare în scopul promovării returnărilor voluntare asistate, inclusiv a reuniunilor cu reprezentanți ai diasporei și ai misiunilor diplomatice din țările de origine ale imigranților ilegali, prin intermediul organizațiilor competente. Seminarele și atelierele organizate între reprezentanții responsabili de aceste aspecte reprezintă foruri propice pentru schimbul de experiență și de opinii. Facilitarea returnărilor voluntare asistate prin crearea soluțiilor legale prin care să se minimizeze consecințele șederii ilegale.
31. Creșterea durabilității returnărilor voluntare asistate prin inițierea unor activități menite să stabilească o perspectivă pe termen lung.	Sprijinirea resortisanților țărilor terțe care aleg returnarea voluntară asistată prin fonduri suplimentare alocate în scopul inițierii unei activități economice după returnare. Prevederea unei formări profesionale înainte de returnarea voluntară asistată sau după returnarea în țara de origine ar putea să pregătească persoanele returnate pentru ocuparea unui loc de muncă în cadrul anumitor profesii.

11. COOPERAREA CU ORGANIZAȚIILE NEGUVERNAMENTALE (ONG-URI)	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
32. Menținerea contactelor dintre autoritățile guvernamentale naționale, ONG-uri și organizațiile internaționale a căror activitate se desfășoară în domeniul returnării și care se ocupă de resortisanții țărilor terțe.	Crearea canalelor de informare și organizarea de reuniuni periodice între persoanele și organizațiile competente. Schimbul de informații include revizuirile și evaluările procedurilor și programelor de returnare și punerea în aplicare a celor mai bune practici. Organizarea unor seminare, sesiuni de formare și ateliere comune și diseminarea celor mai bune practici.
33. Crearea unui sistem de monitorizare în domeniul returnării.	Încheierea unor acorduri de autoritățile în cauză, în care se specifică necesitățile și metodele privind măsurile de monitorizare.

12. ASISTENȚA/CONSILIEREA JURIDICĂ ACORDATĂ RESORTISANȚILOR ȚĂRILOR TERȚE	
RECOMANDĂRI	CELE MAI BUNE PRACTICI
34. Posibilitatea de a beneficia, în mod gratuit, de consiliere juridică, de reprezentare juridică și, după caz, de serviciile unui interpret.	Transmiterea informațiilor pertinente în limba pe care persoana o înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege, inclusiv a condițiilor care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de consiliere sau reprezentare juridică gratuită. Asigurarea disponibilității interpreților pentru instituțiile naționale.
